

ฟ้ากับเหว

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบปัญหาธรรม วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ที่เราไม่พูดอะไรเลยนี่เพราะเราไม่ต้องการยุ่งกับใคร แล้วเราไม่ต้องการให้เป็นประเด็นกับใคร สังเกตได้ว่าเราไม่ค่อยได้ออกชื่อใครเลย แต่ที่เราพูดไปนี่ มันเพราะว่าอย่างที่เราออกชื่อนี้ เพราะว่ามันเป็นเอกสารใช้ใหม่ เอกสารนี้มันเผยแพร่ตามที่สาธารณะแล้วใช้ใหม่ แล้วเขาเอาเอกสารมาให้ฉันนี่ เราก็พูดตามนั้นเท่านั้นเอง อย่างที่พูดนี้ว่าไม่อยากจะให้ใครรบกวนเลย ไม่อยากให้กระทบกระเทือนกันเลย นี่จริงๆ แล้วเราก็ไม่อยากจะยุ่งกับใครเลย ในที่เราพูดออกไปนี่นะ เราจะบอกว่า เราพูดเพื่อสาธารณะ เราไม่ใช่พูดเฉพาะบุคคลผู้ใดเลย

อย่างเราเป็นนักวิทยาศาสตร์นี่ เราเป็นนักวิทยาศาสตร์ใช้ใหม่ ทฤษฎีควอนตัมหรืออะไรก็แล้วแต่ นี่ หลักการเป็นอย่างนั้นใช้ใหม่ เราจะพูดหลักการอันนี้ แรงดึงดูดแรงโน้มถ่วงต่างๆแล้วแต่ นี่ เราต้องพูดหลักการเหล่านี้ ใครจะมีความเห็นแตกต่างกันก็เรื่องของเขา แต่เราก็จะชักกลับมาที่หลักการของวิทยาศาสตร์นี้ ส่วนใหญ่เราจะพูดหลักการตรงนี้ ธรรมะนี่ เราจะพูดเรื่องธรรมะ ที่เราพูดออกไปเพราะหลักการมันเป็นอย่างนี้

แล้วทุกคนเขามีความเห็นผิด แล้วเขาพูดออกไปนี่ เราก็พูดแย้งออกไปที่ว่าไปฟังแล้วมันขุ่นใจนั่นแหละ เราได้อยู่มันจะขุ่นใจไม่ขุ่นใจก็แล้วแต่ เราพูดสัจจะออกไป แล้วพอเราลงตรงนี้นะ ถ้าหลักการทางวิทยาศาสตร์ หลักการ โน้มถ่วงต่างๆ นี่ มันเป็นทฤษฎีที่ตายตัวใช้ใหม่ ทุกคนพิสูจน์ได้ ฉะนั้นเหตุการณ์ที่เราพูดออกไปนี่ ถ้าพวกคนที่ไม่เห็นด้วยนี่มันต้องโต้แย้งออกมา โต้แย้งกลับมาเป็นทางวิทยาศาสตร์จริงไหม

โยม : ครับ

หลวงพ่ : เรารอตรงนี้อยู่ เรารอคอยจะโต้แย้งกลับมาว่าเรานี้พูดผิด ผิดมีความผิดพลาด มีความเห็นผิดอย่างไร เรารอตรงนี้อยู่ แต่อย่างอื่นนี่เราก็พูดตรงนี้ เราพูดถึง

หลักการข้อเท็จจริงออกไปเพื่อสังคมจริงไหม ฉะนั้นถ้าสังคมเห็นผิดมันก็เรื่องของสังคม ไม่ใช่เรื่องของเราจริงไหม

โยม : ใช่ครับ

หลวงพ่ : นี่เราก็พูดหลักการความจริงออกไป นี่พอหลักการความจริงออกไปแล้วนี้ อย่างที่ว่าเวลาฟังแล้วนี้ ที่แรกว่า เราอยากจะฟังว่าที่แรกนะ เราพูดกันเรื่องข้อเท็จจริงว่า ตอนที่เห็นชุ่นๆ นะ เห็นชุ่นๆ มองเห็นอย่างไรว่ามันผิดพลาดอย่างไรถึงเห็นชุ่นๆ

โยม : จริงๆ แล้วตอนฟังนี้ ผมเองก็ยังไม่ออก

หลวงพ่ : เออ เดียวถามเราได้หมดเลย ใ้ฉันเราจะฟังตรงนั้นก่อนว่าเห็นอย่างไรเห็น ชุ่นๆ ถ้าเห็นชุ่นๆ แสดงว่าเห็นว่ามันผิดตรงไหน เราอยากฟัง จริงๆ แล้วที่เราพูดอย่าง นี้ เราอยากเห็นคนที่ชี้จุดผิดที่เราพูดออกไปนำดูเลย ถ้าพูดออกไปแล้วผิดถูกอย่างไรนี้ นี้ นักวิทยาศาสตร์ สุภาพบุรุษ

เราอยากเห็นตรงนี้ไง อยากเห็นว่าใครบอกว่าพระสงฆ์ผิด แล้วผิดอย่างไร เราอยากฟัง อยากฟัง รอฟังอยู่นี้ อันนี้พอมาวันนี้บอกว่าเห็นชุ่นๆ นี้ เราให้อภัยหมดแล้ว เรา อโหสิกรรมหมดเลย เราไม่มีอะไรติดค้างใจเลย แต่เราอยากฟังว่า เราอยากฟังว่าสมอง หรือปัญญาของคนนี้ ใครมีมากน้อยแค่ไหน

โยม : คือจริงๆ ที่ผมว่าท่านอาจารย์ ท่าน คือเทศน์ด้วยคำพูดที่ฟังแล้วค่อนข้าง รุนแรง

หลวงพ่ : เข้าใจ เรานะหรือ

โยม : คือความรู้สึกผมตอนนั้นนะ ผมก็ฟัง ผมฟังไปแค่ครั้งเดียว ถ้าเกิดผมกด..

หลวงพ่ : เดียวก่อนนะ ฟังได้แค่ครั้งเดียว ฟังตลอดไม่ได้เลยหรือไง

โยม : ที่ทนนี่คือผมทนนใจตัวเองไม่ได้ ผมก็เลยหยุด แต่ผมความรู้สึกผม ผมกลับ คิดว่า เอ้ สิ่งทีหลวงพ่สงบนท่านเทศน์กับสิ่งที่หลวงพ่.....พูด มันก็ไม่เห็นจะต่างกัน เลยนะ

หลวงพ่ : ว่าไป ตรงนี้สำคัญมาก ทุกคนเห็นอย่างนี้หมด แล้วเดี๋ยวเราจะอธิบายให้ ฟัง

โยม : ผมสรุป ก็ว่า ตอนนี่คือผมจำไม่ได้แล้ว เพราะว่าผมฟังมานานหลาย เดือนแล้ว แต่ว่า ความรู้สึกตอนนั้นคือรู้สึกว้าเหว คือความคิดผมนะ ผมคิดในใจว่าสงสัย ต้องมีคนไปพูดอะไรกับพระอาจารย์สงบพิศๆ แน่ๆ เลย เพราะผมฟังแล้วผมหาจุด แตกต่างไม่เจอ แล้วเสร็จแล้วผมก็ไปฟังครูบาอาจารย์ ฟังหลวงพ่ชา ฟังหลวงพ่พุทธ ผม อ่านหนังสือหลวงปู่ดูลย์ ผมก็ยัง ไม่เจอ ยังหาไม่เจออยู่ดี

หลวงพ่ : เออ ว่าไป

โยม : ก็เลย.. คือถ้าถามว่าเรื่องนี้คือผมยังหาไม่เจอ

หลวงพ่ : ตรงนี้หาไม่เจอเลยละ

โยม : หาไม่เจอ ผมหาไม่เจอจริงๆ อาจจะเป็นเพราะปัญญาของผมไม่ถึง

หลวงพ่ : ใช่ ปัญญาไม่ถึง ปัญญาไม่ถึง

โยม : มันก็เลยถามว่า ถ้าจะเอาแค่คำตอบมา แล้วที่พิมพ์เข้าไป ผมหาไม่เจอ จริงๆ

หลวงพ่ : เดียวนะ หน้านี้กรอนิดหนึ่ง แล้วเดี๋ยวเอาหลักฐานด้วย

โยม : องค์สุดท้ายนี้ใช่หลวงปู่เจี๊ยะหรือเปล่า นี่เมื่อกี้ตอนมาพูดเรื่องหลวงปู่ เจี๊ยะตลอดเวลาเลย

หลวงพ่ : หลวงปู่เจี๊ยะเพราะหลวงปู่เจี๊ยะอยู่กับหลวงปู่มั่น

โยม : พระอาจารย์สงบได้เคยอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ

หลวงพ่ : นี่เราอยู่กับองค์นี้... แตกต่างกันมาก แตกต่างกันชัดเจน

โยม : เดียวผมขออนุญาตนั่งขัดสมาธิ

หลวงพ่ : ตามสบายหมดเลย แตกต่างกันไปมาก เราเห็นตั้งแต่ที่แรกแล้ว เราเห็นตั้งแต่ที่แรกเลย แตกต่างมาก แล้วแตกต่าง ไม่แตกต่างธรรมดาด้วย แตกต่างที่เราตกใจด้วยว่า มันแย่มาก เราเปรียบเทียบนะ เวลาเราพูดให้โยมเขาฟังนี้ แล้วเวลาลูกศิษย์เรามาเล่าให้ฟังในเว็บไซต์นี้ ทุกคนจะพูดอย่างนี้บอกว่า พระสงฆ์กับเขานี้พูดเหมือนกันเลย เหมือนกันเลย

แล้วก่อนหน้านั้นนานแล้ว ก่อนหน้านั้นนานแล้ว เขาพยายามส่งคนมาที่นี่ ส่งคนมาที่นี่ เพราะว่าคนที่จะมาที่นี่ พามาไม่ถูกหรือ ลูกศิษย์เรานี้ละพาเข้ามา แล้วก็พูดอย่างนี้ทุกคนจะพูดอย่างนี้หมด ว่าเหมือนกัน เหมือนกัน ว่าพระสงฆ์กับเขานี้พูดเหมือนกัน

เราจะบอกว่าไม่เหมือน ไม่เหมือน แตกต่างกันไปราวฟ้ากับดินเลย ไม่เหมือน ไม่เหมือนหรือที่นั่นที่เราพูดออกไปนี้ ที่เราพูดออกไปนี้ นี่หลักฐานเยอะแยะหมดเลย ที่เราจะชี้ให้เห็นว่าผิดหมดเลย ผิดหมด

โยม : ผมมีทุกเล่มเลยครับ

หลวงพ่ : นี่ไอ้นี้ ถ้าผิดนี่นะ นี่คือผลเลย ไอ้มีทุกเล่มนี่นะ จริงๆ แล้วหนังสือนี้เมื่อก่อนมาถึงเราเยอะมาก เราเผาทั้งหมด หนังสือนี้จะมีแต่คนส่งมา เราเผาทั้งหมดเลย เพราะเราหยิบไม่ได้ เราหยิบไม่ได้ เราหยิบขึ้นมา นี่ๆ เราดูทุกบทที่เราคิดนี่คือผิดหมดนะ ที่เราคิดไว้ก็คือผิดหมด ผิดหมดเลย นี่ผิดทั้งนั้นเลย

เราจะอ่านให้ฟังว่าผิดตรงไหน แล้วเราจะอธิบายให้ฟังหมดเลย เพราะแตกต่างกันทั้งหมด แตกต่างหมด แล้วแตกต่างไม่ได้แตกต่างธรรมดาด้วย อย่างเช่นนี้ จิตพระอรหันต์ เขาเขียนนะจิตพระอรหันต์ พระอรหันต์เวลานอนไม่รู้หรือ เวลานอนนี่จิตลงภวังค์ไปเลย พระอรหันต์มีภวังค์ใหม่ มีภวังค์อยู่เป็นพระอรหันต์ได้ไหม

โยม : เคยได้ยินว่าพระอรหันต์มีสติตลอดเวลา

หลวงพ่ : แล้วนี่ใครเขียนละ

โยม : ก็เป็นหนังสือหลวงพ่.....

หลวงพ่ : อ้าว แล้วใครไปจัดการมันล่ะ

โยม : ก็น่าจะเป็นท่านนะครับ

หลวงพ่ : เยอะแยะ ผิดทั้งนั้นเลย แล้วจะให้ผิดตรงไหนบ้างล่ะ เปิดสิผิดทั้งนั้นเลย
ที่เราคิดนี่คือผิดหมด

โยม : โอ้โฮ

หลวงพ่ : อันนี้ตกลงมาก ตลก

โยม : คือผมเองก็ยังไม่มีโอกาสได้อ่านหนังสือเล่มนี้นะครับหลวงพ่ แต่ผมเอง
ก็ผมเรียนหลวงพ่มาตรงว่า ผมก็ยังไม่ฟังที่หลวงพ่พูดถึงหลวงพ่..... แต่ว่าผม
เองนี่

หลวงพ่ : เยอะแยะไปหมด นี่คือผลเห็นใหม่ คือว่ามันเป็นไปได้สักอย่างหนึ่ง
มันเป็นไปไม่ได้ เราจะค่อยๆ อธิบาย คำแตกต่างครั้งแรก คำแรกเลยที่แตกต่างคือสติไม่
ต้องฝึก แค่นี้ละ เหงากับฟ้าเลย หลวงตาจะบอกว่าสติต้องฝึก สติทุกคนต้องตั้งสติ ต้องหัด
ฝึกสติ แล้วบอกสติไม่ต้องฝึก เผลอสติจะมาเอง เผลอบิ๊บสติจะมาเอง เผลอกับสติตรง
ข้ามใหม่

โยม : ตรงข้ามครับ

หลวงพ่ : แล้วเอาผลอมมาฝึกสติได้อย่างไร เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะว่าถ้าเราเป็น
นายแพทย์ พวกประชาชนคนทั่วไปนี่ เขาไม่ดูแลร่างกายของเขาเลย เขาจะปล่อยให้ใช้
ชีวิตของเขาโดยหยาบป็นเกล้าเมฆาทั้งหมดเลย เดียวนี้ ส.ส. เขาพยายามรณรงค์ไม่ให้
สูบบุหรี่เลยเห็นใหม่ แต่เด็กมันจะสูบบุหรี่ มันจะเล่นอะไรของมันตามสบายได้
ทั้งหมดเลย

นายแพทย์คนนั้นบอกว่า เด็กคนนี้จะเป็นคนดีขึ้นมาได้ใหม่ สุขภาพจะดีขึ้นมาได้
ใหม่ สติไม่ต้องฝึกปล่อยมันเลย ตามให้มันเกิดขึ้นตามสบายเลย สุขภาพจิตมันจะดีขึ้นมา
ได้ใหม่ นี่มันดีขึ้นมาได้ พอไม่ได้ขึ้นมามีบ อ้าว เราอยู่อย่างนี้ดูจิตเฉยๆ แล้ว อู้ฮู ว่าง

สว่างหมดเลย สบายหมดเลย เราแจกออกไปเยอะมาก เพราะตอนนั้นมันยังไม่มีเหตุการณ์ มันยังไม่รุนแรง มันยังไม่มีสิ่งใด

เราอธิบาย เราพยายามอธิบายให้นักวิทยาศาสตร์ ให้ปัญญาชนได้เข้าใจ ได้เข้าใจว่าพัฒนาการของจิต คือธรรมชาติของจิตมันเป็นอย่างนั้น ธรรมชาติของจิตมันเป็นอย่างนั้นเอ็งจะฝึกไม่ฝึกธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ถ้าคนภาวนาเป็นเขาจะรู้หมด แต่พวกไม่เป็นนี่มันง อยู่ดีๆ เราทุกข์เรายากเราขัดเคือง พอเรามาดูแล้วมันสบายๆ ก็ถูกต้องไง ปฏิบัติมาก็ชาติ ก็พ้นชาติเหลวไหลไปหมดเลย

พอมาคูจิต โอ๊ย มันดีไปหมดเลย โอ๊ย นี่ก็ถูกต้องๆ โคนหลอกทั้งนั้นนะ พัฒนาของจิตเป็นอย่างนั้น อย่างเช่นเราก็ก่อนแล้ว ใครก็แล้วแต่นะ เราจะมีความทุกข์มากเลย อย่างเช่น คนรักเรา คนที่เราชอบมาก เสียใจตายไปนี่ เราจะเสียใจมากเลย จนจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้เลย แต่ถ้าจับเขาไว้อยู่เฉยๆ ให้เขาได้มีเวลาไตร่ตรองของเขา ความทุกข์นั้นจะค่อยๆ หายไปจริงไหม ธรรมชาติเป็นอย่างนั้นจริงไหม

โยม : จริงครับ

หลวงพ่ : ธรรมดา อันนี้พอเหมือนกัน เราก็ก่อนแล้ว เราก็ก่อนของเราไป พอเริ่มมาคูจิตมาวันนี้ ก็โอ๊ยดีโอ๊ย ว่างๆ ว่างๆ นะ แล้วมันมันอะไร แล้วมันก็ตกลงเห็นใหม่ มีสติตัวจริง มีสติตัวปลอม กูฟังแล้วนี่ โอ้โฮยมันไปไกลเลยนี่หว่านี่ ตอนนั้นไม่มีปัญหาอะ เคียวไปคูในเว็บไซค์เรานี้จะมีถาม-ตอบ เขาเข้าไปได้หมดละ

โอ้เรื่องการพัฒนาการของจิต จิตมันเป็นอย่างนี้เอง เราพยายามจะพูดให้คนที่มีการได้เข้าใจไป ว่าคำพูดของเขานี้มันไม่มีค่าอะไรเลย จะทำไม่ทำจิตก็เป็นอย่างนี้ อยู่แล้ว เอ็งจะคูไม่คูจิตมันก็เป็นอย่างนี้ มันไม่มีค่าอะไรเลย ที่เอ็งทำกันมันไม่มีค่าอะไรเลย เอ็งจะทำไม่ทำก็เป็นอย่างนี้ แต่ก็ไปสร้างนิยายกัน ตั้งทฤษฎีขึ้นมาจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนั้น แล้วก็ให้ค่ากันไป ไม่มีทางเลย

นี่ที่ว่าๆ ผิดนี้ไง ที่บอกมันแตกต่างกันราวกับฟ้ากับดินไง ถ้าเหมือนกันมันเหมือนกันตรงไหน ไม่เหมือนเลย นี่เพียงแต่พอไม่เหมือนปั๊บนี่เขาก็จำ ที่ว่าเขาจำเขาศึกษาไซ้ใหม่ ก็จำพระไตรปิฎกมา พูดคำไหนก็อ้างอิง พออ้างอิงแล้วก็อธิบายความ คนที่ทิ้ง แต่เวลาเรามาอ่านแล้วนะ เราตลกหมด เราตลกมากๆ

แล้วถึงที่สุดแล้วที่เราพูดเรื่องจิตส่งออกที่แรงมากนี้ ก็เพราะว่านี่เขาเอามาให้ดูนี้ แล้วรับไม่ได้ รับไม่ได้ว่า หลวงปู่ดุลย์สอนคลาดเคลื่อนนี้ ธรรมดานี้ พวกเรานี้พุทธศาสนานี้ เราจะสอนกันให้มีความกตัญญูทเวทิต

แล้วนี่เขาก็อารมณ์ทมาตลอดว่าเป็นลูกศิษย์หลวงปู่ดุลย์มา อะไรมาโดยตลอด แล้วเวลามาพูดถึงทำไมบอกว่ามาพูดอย่างนี้ มันก็ทำให้รับไม่ได้ พอรับไม่ได้เราก็ก็นำออกไปเต็มๆ เลย พอใส่ไปเต็มๆ นี้ ว่าหลวงปู่ดุลย์นี่สอนคลาดเคลื่อน เพราะว่าจิตมันส่งออกไม่ได้

มันส่งออกได้แต่สัญญาอารมณ์ เพราะจิตมันส่งออกไม่ได้ นี่ไงกฎควอนตัมใน การโน้มถ่วงใน ความคิดนี้ สัญญาอารมณ์นี้ มันจะมีขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าไม่มีตัวพื้นฐาน คือตัวจิตจิต ตัวปฏิสนธิจิต ตัวภพ อย่างความคิดเรานี้ ความคิดเรานี้มันเกิดบนอะไร ถ้าเราไม่มีภพ ไม่มีจิต ไม่มีความรู้สึก ความคิดมันเกิดมาไม่ได้

แล้วที่ว่าสิ่งที่ส่งออกไป เขาบอกว่าจิตนี้ส่งออกไม่ได้ เพราะจิตมันเป็นขั้นขั้น ขั้นก็ผิด จิตมันเป็นขั้นขั้น สิ่งที่ส่งออกไปคือสัญญาอารมณ์ พูดอย่างไรก็หาไม่เจอ เราชี้ๆ ไข้วหมดละ เพราะอย่างนั้น แล้วตัวเองก็ผิดหมดนะ พอผิดไม่ผิดหมดไม่ธรรมดา ผิดหมด กลับไปบอกว่าหลวงปู่ดุลย์สอนผิดอีก หลวงปู่ดุลย์พูดผิด

โยม : ในหนังสือนี้เขียนว่าหลวงปู่ดุลย์พูดผิดเลยหรือ

หลวงพ่ : ไซ้! ชัดๆ เลย หลวงปู่ดุลย์นี่สอนคลาดเคลื่อน ความจริงแล้วเขาอธิบายด้วย แล้วคลาดเคลื่อนไม่คลาดเคลื่อนธรรมดา พอคลาดเคลื่อนแล้วก็บอกว่า บอกว่าความเป็นจริงมันต้องเป็นอย่างที่เขาบอกใจว่าจิตมันส่งออกไม่ได้ ก็เขาอธิบายด้วยว่าจิตนี้ส่งออกไม่ได้หรือ จิตส่งออกไม่ได้

ส่งออกได้ แต่สัญญาอารมณ์เห็นใหม่ สัญญาอารมณ์คือความคิดใจ เราอธิบายไว้ในจิตส่งออกนั้นแหละ บอกว่าสัญญาอารมณ์นี้ สัญญาอารมณ์คือความคิดนี้ มันเกิดที่ไหน สัญญาอารมณ์นี้มันต้องมี ถ้าไม่มีไฟฟ้านี้ ไม่มีไฟฟ้า สิ่งที่เกิดจากพลังงานจากไฟฟ้านี้จะไม่มีเลยจริงไหม

ไม่มีจิตนี้ สัญญาอารมณ์ความคิดมันมาจากไหน สัญญาอารมณ์ความคิดมันก็ต้องมาจากจิต แล้วพอมมาจากจิต พอมมาจากจิต เพราะมันส่งออกจากจิต แล้วที่คิดๆ ออกไป นั่นมันก็คือส่งออกไปแล้ว พอบอกส่งออกจิตส่งออกไม่ได้ สิ่งที่ส่งออกไปคือสัญญาอารมณ์ต่างหาก

คำพูดอย่างนี้ มันก็เหมือนหมอนี่ หมอนี่เวลาจะผ่าตัดในห้องนี้ บอกว่าเครื่องมือนี้ไม่ต้องอบ มีแต่ก็ใช้ได้ เอ็งว่าได้ไหม ต้องฆ่าเชื้อไหม เอ็งมารักษานี้นะ เวลาผ่าตัดไปแล้วนะ เอ็งคิดเช็กลับไปในะ เอ็งทุกข์กว่าเก่าอีก นี่ก็เหมือนกัน จิตมันจะส่งออกนี้ มันที่มันส่งออกไปนี้ มันเป็นผลหมดแล้ว

เขาบอกหลวงปู่ดูลย์คลาดเคลื่อน แล้วไม่ได้คลาดเคลื่อนธรรมดาณะ หลวงปู่ดูลย์คลาดเคลื่อน เขาต่างหากสอนลูก เท่านั้นล่ะ เราไม่ได้คิดอะไรเลย เขาโหลดมาแผ่นเดียวให้เราอ่าน อ่านเราก็ตอบเลย เพราะตอนเช้าๆ นี้ลูกศิษย์จะมาหาเยอะ แล้วก็เอาอันนี้มาให้มาให้ จิตส่งออกนี้ พลับเดียวก็ปัจจุบัน เดียวนั้นเลย

พอเดียนั้นก็ออกไป สุดท้ายพ้อออกไปปั๊บ เขาก็ต่อๆ กันไปนั้นนะ เขาก็ไปออกกัน เพราะจิตส่งออกอันเดียนะ มันถึงสะท้อน ถ้าเรื่องนี้ไม่จริงนะ เขาไม่ถอด ไม่ถอดนี้ออกจากเว็บไซต์หรือ

โยม : อ้อ เขาถอดไปแล้วหรือ

หลวงพ่ : ถอด ถอดแล้ว เพราะอะไร เพราะอันนี้มันจะยืนยัน เพราะเป็นหนังสือที่เขาเขียนเอง ถิรสัญญาอยู่นี่เอง เพราะนี่มันเป็นไปไม่ได้หรือถิรสัญญา จิตส่งออกเดียวจะชี้ให้ดู ถ้าจะหาเจอนะ ว่าหลวงปู่ดูลย์สอนคลาดเคลื่อน ความเป็นจริงจะเป็นอย่างนี้ อันนี้มันรับไม่ได้ มันรับไม่ได้เหมือนกับเราเองทุกๆ ที่ว่าเราเองจะไม่ยุ่งเกี่ยวใดๆ เลยละ

แต่คนเราคนหนึ่งนี้ แม้แต่อาจารย์ของตัวที่เอามาเชิดชูตลอดเวลานี้ แล้วถึงเวลานี้มาเขียนหนังสืออย่างนี้ละ แล้วชี้ชัดเจนไปเลยว่าหลวงปู่ดูลย์นี่สอนคลาดเคลื่อน ความเป็นจริงมันจะต้องเป็นอย่างนี้ มันเกินกว่าเหตุ มันเกินกว่าเหตุที่เราจะรับได้ ถ้ารับไม่ได้เราก็ใส่ไปเลย ทั้งๆ ที่ว่าเราเห็นความบกพร่องมาตั้งแต่ต้น แต่ไม่พูดให้ฟังเลย เฉย.. เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเหมือนกับพูดออกไป มันไม่มีประโยชน์

มันไม่มีประโยชน์หรอก เพราะสังคมกำลังฮือฮา กำลังหลงผิดกันไปหมด แล้วเราเอาไปพูดอย่างนั้นมันจะมีประโยชน์อะไร ไม่เหมือนกันเลย เยอะมาก ไม่มีอะไรเหมือนกันเลย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่าคำพูดนี้คำเดียวกัน แต่เขาใช้ผิด ใช้เหตุผิดหมด อย่างเช่นว่าปัญญามันจะเกิดนี้ เกิดจากอิสรสัญญา จิตเกิดจากอิสรสัญญา จิตดวงหนึ่ง จำจิตดวงที่เกิดขึ้นมันย่อยสลายไป จิตดวงใหม่จะมาจำดวงเก่า จนเป็นความชำนาญจนจำได้อย่างนี้ จนเป็นสัญชาตญาณ

ในภาคปฏิบัติเรานะ สัญชาตญาณเป็นเรื่องอันตรายที่สุด สัญชาตญาณนี่ เพราะมันสร้างภาพ สัญชาตญาณคือเชื่อ โรคเชื่อร้ายแรงเลย แล้วแต่เขาบอกว่าสัญชาตญาณคือตัวทำให้เกิดปัญญา ความผิดพลาดเยอะมาก ปัญญาจะเกิดโดยอัตโนมัติ แล้วเราพูดเน้นย้ำประจำ จิตส่งออก

เดี๋ยวถ้าเสร็จแล้วเราจะหาคู่อีกทีหนึ่ง เขาเขียนอย่างนี้จริงๆ อันนี้ก็มี ที่ว่าแรงมากที่เราแรงที่สุด เราแรงที่สุด พิจารณาจนจิตลงสามัญลักษณ์แล้วจิตนี้จะลงสู่อุปปนาสมาธิ แล้วปัญญาจะเกิดโดยอัตโนมัติ มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย

โยม : ขอโอกาส

หลวงพ่ : เออ ว่าไป

โยม : เดี่ยวผมขอคู่นั่นหน่อยได้ไหมครับ

หลวงพ่ : หน้าไหน

โยม : หน้าทีเมื่อกี้ท่านอาจารย์เปิดให้ดูนะครับ ทีว่าไม่ตรงเลยกับความเป็นจริงครับ

หลวงพ่ : เอ็งจะดูหน้าไหนละ ดูได้ทุกหน้าเลย ทุกหน้าเลย ไม่ต้องว่ามีทุกหน้าเลยทีจิตไว้ทุกคำ ถ้าสงสัยถามเลย เพราะจิตมันลงอุปปนาสมาธินี้สามัญลักษณ์แล้วจิตมันลงอุปปนาสมาธินี้ อุปปนาสมาธินี้มันแบบว่าพอมัน.. มันเป็นสักแต่ว่า มันตัดความรู้ทั้งหมัด ตัดความรู้ทั้งหมด แล้วมันจะเกิดปัญญาได้อย่างไร

มันจะเกิดปัญหาได้อย่างไร พอมันเกิดปัญหาไม่ได้แล้วนี่ พอเกิดปัญหาไม่ได้แล้ว เขาบอกปัญหาจะเกิดโดยอัตโนมัติ แล้วพอเราแย้งออกไปนี่ ในเว็บไซต์เขาตอบมา ปัญหาเกิดแบบนั้นไม่ได้ แล้วทำไมหลวงตาบอกปัญหาอัตโนมัติ เราก็อธิบายไว้ในเว็บไซต์เหมือนกันว่า อัตโนมัติคือไม่มี

อัตโนมัติคือไม่มี นี่คำว่าหลวงตาท่านบอกว่าปัญหาเป็นอัตโนมัติ ท่านเทศน์อยู่ เขาก็ไปแคะมาไง เขาก็เอาเทศน์หลวงตานี้มาลง หลวงตาบอกว่า กิเลสนี้มันเกิดโดยอัตโนมัติ กิเลสเรานี้ ความคิดความฟุ้งซ่านเรานี้ หรือสิ่งต่างๆ ที่ความชอบใจของเรานี้ มันจะเกิดโดยที่ไม่มีเหตุผลเลย เกิดโดยอัตโนมัติ

เราก็ใช้ฝึกฝนของเราตลอดไป ฝึกฝนตลอดจนปัญหาเราเป็นอัตโนมัติจนทันกัน กิเลสเป็นอัตโนมัติอยู่แล้ว ปัญหาก็เกิดโดยอัตโนมัติ มันก็ไล่ทันไป แล้วใช้ปัญญาเรื่อยเข้าไปจนอัตโนมัติคือความชำนาญ ท่านใช้คำว่าความชำนาญ แต่ต่อไปแล้วนี้ขบวนการของมันยังมีต่อไปอีก แต่นี่เขาบอกขบวนการอัตโนมัติหมดแล้ว อัตโนมัติแล้ว

โยม : ไม่ต้องทำอะไร

หลวงพ่อ : ทุกอย่างมันจะรวมใส่ตีนกุนะ หล่นลงมาเลยนะ มันเป็นไปไม่ได้หรืออกคำสอนของเขาทุกคำเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ทั้งนั้นเลย มันฟ้องถึงว่าไม่เคยพบเคยเห็นใจ มันฟ้องว่าจิตนี้ไม่เคยเป็นไปในธรรมชาติเลย

ถ้าจิตนี้เป็นไปในธรรมชาติ มันจะรู้ของมัน มันจะมีเหตุมีผลของมัน ถ้ามีเหตุมีผลของมัน มันจะบอกตามข้อเท็จจริงได้หมด เรานี้เปิดเผย ดูได้หมด ทำตามสบายเลย แต่มันมีอยู่เราจะหาที่ว่าหลวงปู่คุณล้นเกล้าคลื่อนนะ อยู่ในนี้ละ เพียงแต่ว่ามันยังหาไม่ทัน

โยม : เดี๋ยวผมเปิดให้

หลวงพ่อ : เอ้อ ชัดเจนเลย

โยม : คือผมเองนี่ก็เป็นคนเป็นปุถุชนนะครับ มีปัญญาน้อย

หลวงพ่อ : ว่าไป

โยม : คือตัวผมเองนี่เริ่มต้นก็เริ่มมาจากการฟัง อย่างของผมนี่ เริ่มมาจากการฟังของหลวงพ่อก่อน.....นี่นะครับ ซึ่งถ้าอย่างนั้นนี่ ผมฟังเองแล้วก็อ่านประวัติครูบาอาจารย์บ้าง อย่างของหลวงปู่ชา ของหลวงปู่เจี๊ยะ ของหลวงปู่ขาว แต่ว่าฟังมาอ่านคำเทศน์คำสอนของท่าน ด้วยการที่เรามีปัญญาน้อยนี้ ก็ไม่รู้รู้สึกเห็นความแตกต่างกัน แต่ในความเป็นจริงแล้วนี่มันแตกต่างกันมากเลย ใช่ไหมครับ

หลวงพ่อก : แตกต่างกันมาก อันนี้เราไม่มีเวลาไป เราดูแต่ที่เขาบอกว่านี่คือผลของปฏิบัติ แล้วหลวงพ่อดีหมดเลย ไม่มีหรอก มันเป็นไปได้สักอย่างหนึ่ง มันเป็นไปได้ไม่ได้ตั้งแต่ไหนแต่ไร มันไม่มีอะไรเป็นไปได้เลย

โยม : แสดงว่าเริ่มต้นก็...

หลวงพ่อก : เขาไม่มีอยู่แล้ว ถ้ามีอยู่จะมาพูดอย่างนี้ได้ยังไง ตรงไหน

โยม : คืออย่างนี้ครับ พระอาจารย์ คือตอนแรกที่ผมอ่านนะครับ

หลวงพ่อก : เออ ข้อความที่ ๔๖ อันนี้น่าจะคลาดเคลื่อนจากสภาวะธรรมที่หลวงปู่สอน เพราะแท้จริงแล้วจิตเป็นตัวสมุทัย

โยม : คือตรงนี้ด้วยครับ คือหน้าแรกนิดหนึ่ง จุดที่ทำให้เชื่อ นะครับ

หลวงพ่อก : ใช่ เคียวนะ ตรงไหน

โยม : ตรงที่มันเป็น

หลวงพ่อก : จิตส่งออกนี้ เพราะอะไรรู้ไหม เพราะว่ามันเขาบอกว่า แท้จริงแล้วจิตจะเป็นตัวสมุทัย จิตจะเป็นตัวสมุทัยไปไม่ได้นี่ ถ้าจิตนี้เป็นตัวสมุทัยไม่ได้ คนเกิดไม่ได้

โยม : อ้อ ใช่ครับ ถ้าฟังคุณนี่อย่างไรจิตก็ต้องเป็นเหตุให้เกิดทุกข์

หลวงพ่อก : นี่มันตกลงไปหมด พอมันตกลงนี่ มันพูดจนแบบว่ามัน ไม่น่าเชื่อว่าคนเขาจะมีปัญญารับราชการถึงได้ระดับนี้ละ

แต่แท้จริงแล้วจิตจะเป็นตัวสมุทัยไปไม่ได้ เพราะเขามีมุมมองอย่างนี้ ทีแรกเราก็จับอคติ มุมมองอย่างนี้ไป เขาก็มาบอกว่า เขาไปพูดกันว่าเด็กไม่มีสังโยชน์ เด็กนี่นะ

เด็กไร้เดียงสาที่ไม่มีสังโยชน์ เพราะเด็กมันไม่สงสัยในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถ้าเด็กไม่มีสังโยชน์มันเกิดมาได้ยังไง

อยู่ในนี้เดี๋ยวเปิด เดี๋ยวเปิด ไล่เลยจะเจออยู่ในนี้ เพราะเขามีความคิดอย่างนี้ใช่ไหม เพราะเด็กที่ไม่มีสังโยชน์ใช่ไหม เพราะเด็กมันใสสะอาดบริสุทธิ์ มันไร้เดียงสาใช่ไหม นี่ไง เราจับอุดมคติ เขาเรียกโลกทัศน์ จับความเห็นเขาได้นะ จะรู้หมดเลย

เพราะเขาคิดอย่างนั้นใช่ไหม ว่าเด็กที่ไม่มีสังโยชน์ มันถึงมาออกตรงนี้ไง เพราะแท้จริงจิตจะเป็นตัวสมุทัยไปไม่ได้ ถ้าจิตเป็นตัวสมุทัยไม่ได้ ปฏิสนธิจิตเกิดในใจ ใครมาลงในใจนั้น นี่พอตัวจิตไปเกิดในใจ ตัวจิตตัวเกิด เกิดนั้นคือตัวสมุทัย

โยม : อ้อ.. ใช่ครับ

หลวงพ่ : แล้วจิตมันเป็นตัวสมุทัยไปไม่ได้ แล้วมันมาเกิดได้อย่างไร นี่ๆ ความเห็นเขาจะ เราเห็นอย่างนี้เราจิตไว้หมด เป็นไปไม่ได้เลย เพราะจิตเป็นตัวบังคับทำให้เกิดไม่ได้ แต่ถ้าเกิดมาแล้วเป็นตัวสมุทัย ตัวจิตเป็นสมุทัย แต่สมุทัยนี่มันเป็นอนุสัย เป็นอนุสัยนี่ก็เหมือนเป็นเนื้อเดียวกัน อนุสัยมันนอนเนื่องมาด้วยกันไง

อย่างน้ำนี่ไหลไปในน้ำนะ มันก็มีขุ่นมีตะกอนของมันไปด้วยใช่ไหม ในน้ำนั้นนะ แต่ตะกอนมันก็สามารถแยกจากน้ำนั้นได้ สมุทัยนี้ พวกตัณหาทะยานอยาก สามารถแยกจากจิตได้ สามารถแยกได้ แต่โคตรยากเลย ถ้าไม่ยกพระพุทธเจ้าถึงได้บอกว่ามันละเอียดอ่อนขนาดไหน

อันนี้คนมันไม่เคยทำ มันก็เลยบอกว่า นี่มันถึงบอกว่าจิตเป็นสมุทัยเป็นไปไม่ได้ เพราะมีแนวคิดอย่างนี้ นิพพานถึงมีอยู่แล้วไง นิพพานเป็นของที่มีอยู่แล้วเราเทศน์ไว้ว่า ตลก อะไรนะ เล่นซ่อนหานิพพานไป เอาไปซ่อนไว้ เออ เอานิพพานไปซ่อนไว้ไง แล้วกูเดินไปสะดุดนิพพาน ค่ะมาเลยละ

ทำใจให้สงบๆ แล้วไปเปิดเว็บไซต์เราดูนะ เราพูดไว้เป็นเสต็ปเลย ถ้านิพพานนี้มันมีอยู่แล้ว จิตมันเป็นนิพพานอยู่แล้ว กายก็ต้องมีนิพพานด้วย เพราะสติปัญญา ๔ มันมีกาย เวทนา จิต ธรรม

โยม : แล้วมีอยู่เรื่องหนึ่งที่ผมสงสัยนะครับ

หลวงพ่ : ว่าไป

โยม : คือกาย เวทนา จิต ธรรมนี้ เราก็ถูกต้องที่ว่า เราจะเริ่มตรงไหนก็ได้หรือเปล่าครับ

หลวงพ่ : ได้ ใดๆ ว่ามา ไซ้ เริ่มตรงไหนก็ได้ ว่าไป

โยม : คืออย่างนี้ผมเรียนพระอาจารย์ตามตรง คือผมไปบวชที่วัดบุญญาवासนะ ครับ ที่ชลบุรี ก็เคยมีครูบาอาจารย์ท่านก็แนะนำว่า กาย เวทนา จิต ธรรมนี้ จิตนี้มันเป็นเงาของจิต ถ้าดูโดยวิธีของหลวงพ่.....มันดูไม่ถึง ท่านบอกว่าให้ดูที่กายก่อน แต่ถ้าผมเอง ผมฟังแล้วนี่ก็ยัง ก็ยังมีความสับสนอยู่

หลวงพ่ : สับสน กูจะบอกว่าไม่เป็นทั้งนั้นนะ ถ้าไม่เป็นพูดผิดหมด แล้วสับสน บอกจุด ๑ ๒ ๓ ๔ บอกจุดเริ่มต้นไม่เป็น หลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์เรานี้บอกจุดเริ่มต้นนับหนึ่ง เสด็จ มันจะเริ่มต้นอย่างนี้ พื้นฐานจะเป็นอย่างนี้ แล้วก้าวเดินเป็นอย่างนี้ถูกต้องหมด แต่พวกเราทำกันไม่เป็น กาย เวทนา จิต ธรรม นี้ มันเป็นสติปัญญา ๔ ถ้าไม่มีตัวจิตของเราไปเห็น กาย เวทนา จิต ธรรม จะไม่มีกาย เวทนา จิต ธรรม เลย

มึงเห็นหมอผ้าตัดกายทุกวันไหม มันเห็นกายไหมละ มันเห็นแต่ตามันนี่ มันไม่เห็นกายหรือ มันเห็นตังค์ มันผ้าตัดเอาตังค์ เพราะอะไร เพราะจิตมันเป็น โรค เพราะจิตยังไม่ได้ทำสมาธิ จิตไม่ลงสู่ความสงบ จิตไม่สู่ความสงบนี้เป็นจิตสามัญสำนึก ความคิดความนึกของเราขึ้นมา มันเกิดขึ้นโดยสัญชาตญาณ

เพราะปฏิสนธิจิตมันเกิดเป็นมนุษย์ มันมีธาตุ ๔ และขันธ ๕ จิตนี้ไปเกิดเป็นเทวดา มันเป็นกายทิพย์ มันไม่มีร่างกายนี้ มันก็เป็นขันธ ๕ จิตนี้ไปเกิดบนพรหมเป็นขันธ ๑ ตัวจิตนี้เป็นขันธ ๑ สถานะของพรหม เทวดา มนุษย์ สัตว์เดรัจฉาน นรก อเวจีนี้ มันเป็นสถานะของกรรม เพราะเราเกิดมาในสถานะของกรรมนี้ มันเป็นคุณสมบัติที่เราได้มา

ทีนี้เราเอาคุณสมบัติของเรา สิ่งที่ได้มาที่เรียกว่าโลกๆ นี้ไปพิจารณากรรมนี้ มันพิจารณาได้อย่างไร ทีนี้ก่อนที่จะพิจารณากรรมนี้ ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้มันเป็นธรรมะเหนือโลก ธรรมะเหนือโลกมันต้องทำจิตนี้เห็นใหม่ จากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน

นี่เอ็งไม่มีทางเข้าใจเรื่องอย่างนี้ได้หรอก ไม่เข้าใจเรื่องนี้ได้เพราะเอ็งไม่เห็น เหมือนกับเรา อย่างที่พูดเมื่อกี้นี่ เรื่องน้ำ เรื่องสิ่งแวดล้อมต่างๆ นี่

อย่างเช่น เราจะผ่าตัด ถ้าเอ็งผ่าตัดนี้ เอ็งไม่ทำให้ห้องนี้ปลอดเชื้อเอ็งจะผ่าตัดได้อย่างไร แต่ถ้าเราไม่มีทางวิชาการ เมื่อก่อนโบราณเขาก็ทำกันอย่างนั้นนะ เขาก็ทำกันมา เพราะเขาก็ไม่รู้ของเขา แต่พอวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้แล้วว่า มันมีเชื้อโรคมีอะไรต่างๆ เขาก็ต้องแก้ไขของเขาซะใหม่

พระพุทธเจ้ารู้ตั้งแต่ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ว่าจิตนี้ ถ้ามันคิดไปโดยเรานี้ ก็เลศกับหัวใจมันอยู่ด้วยกัน แล้วเอ็งไปตรัสธรรมะด้วยกิเลสของเอ็งนี่ เอ็งจะเป็นธรรมะได้ไหม อ่านพระไตรปิฎกมาพุทธพจน์ๆ พุทธพจน์ๆ ไม่เถียง ฎเถียงมึง ฎจะเถียงคนพูดพุทธพจน์ มึงรู้อะไรพุทธพจน์ มึงจำจีปากพระพุทธเจ้ามาพูด ฟังจีปากพระพุทธรูปมาพูด พูดอย่างนี้ ความหมายอย่างนี้ มึงพูดผิดๆ กันอยู่นั่นนะ

แต่ถ้าจิตเราสงบเข้ามา จิตสงบเข้ามาก่อน ถ้าจิตมันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ถึงจะเป็นสติปัญญาน ๔ เห็นใหม่ สติปัญญานี่ ถ้าจิตเราไม่สงบ เราจะไม่เห็นกายโดยความเป็นจริง เห็นกายโดยสามัญสำนึก เห็นกายโดยสัญญาอารมณ์ เห็นกายโดยความคิดของมนุษย์ ไม่ใช่เห็นกายแบบที่พระพุทธเจ้าต้องการให้เห็น

พระพุทธเจ้าต้องการให้เห็นจิตนี้เห็นกาย จิตนี้เห็นเวทนา จิตนี้เห็นจิต จิตเห็นจิต ได้อย่างไร นี่จิตเห็นจิต หลวงปู่ดุลย์นี่ไง จิตเห็นจิต จิตเห็นจิตเป็นอย่างไร จิตเห็นจิตเป็นอย่างไร ให้มันพูดมา ตอบไม่ได้หรอก! ไม่รู้เรื่อง! ไม่เป็น! หลวงปู่ดุลย์บอกว่าจิตจนจิตเห็นจิตเห็นใหม่ จิตจนจิตเห็นอาการของจิต ทำไมหลวงปู่ดุลย์ถึงพูดว่าจิตเห็นจิตล่ะ

โยม : จิตเห็นจิต

หลวงพ่ : เออ ในจิตส่งออกของหลวงปู่ดุลย์ไปอ่านสิ แล้วทำไมหลวงปู่ดุลย์พูดว่าจิตเห็นจิตล่ะ

โยม : จิตเห็นจิต โดยแจ่มแจ้ง

หลวงพ่ : เป็นมรรค เป็นมรรคนะ ผลที่เกิดจากเกิดที่จิตเห็นจิตแล้วถึงจะเป็นนิโรธ
กาย เวทนา จิต ธรรม สติปัญญา ๔ ใด ก็ดูแม่งไปเลย เห็นจิต เห็นจิต กูก็เขียนเลย กาย
เวทนา จิต ธรรม กูนั่งมองได้ทั้งวันเลย กูเห็นแต่ตัวหนังสือ

โยม : แล้วผมขอโอกาสถามว่า เราจะเริ่มต้นควรจะนับ ๑ นี้ นับตรงไหน

หลวงพ่ : กลับมาที่ความสงบ ถ้าไม่มีความสงบภาวนาไม่ได้ ไม่มี! เป็นไปไม่ได้!
ถ้าไม่กลับมาความสงบก็เอาใจ เอาใจเอาเยี่ยว ไปผสมจีผสมเยี่ยวนั่นล่ะ เอาสามัญสำนึก
เอาธรรมของเรา เอาความคิดของเรานี้ เอาความคิดของเรานี้ล่ะ เอ็งว่าความคิดเอ็งสะอาด
ไหม

โยม : ไม่สะอาดครับ

หลวงพ่ : แล้วเอ็งพิจารณาธรรมแล้วได้อะไรขึ้นมา

โยม : มันก็ได้ความไม่สะอาดไป

หลวงพ่ : ปิดโธ่เอ๊ย แล้วก็หลอกชาวบ้านเขาไป หลอกเขาไปทั้งโลก ไปเลย !
พิจารณาไปเลย ! พิจารณาไปเลย !

โยม : อาจารย์ครับ แล้วอย่างเรื่องการพูดถึงวาระจิตนี้มันก็เป็นการคิดไปเอง

หลวงพ่ : โทกหมด! มึงไปดูแถลงการณ์บ้านอารีย์สิ เขาเพิ่งให้กูดูนี้ มีผู้หญิงไป
แล้วไปบอกว่าเขาภานาคีเลย เขากำลังทุกข์เต็มที่แล้ว ทายผิดก็เขอะ กูทายเองผิดนี้ แต่เอ็ง
ไม่กล้าลุกขึ้นมาโต้แย้ง เอ็งก็เก็บไว้อยู่ในใจเอ็ง

โยม : แล้วจิตปุณฺชนก็อาจจะคิดไปเอง เราอาจจะไม่รู้ อาจจะเป็นอย่างนี้จริงๆ

หลวงพ่ : ไซ้ๆ

โยม : คิดไปเรื่อยเปื่อย

หลวงพ่ : กูจะพูดอย่างนี้ละ จิตนี้มันเหมือนพลังงาน นี้พลังงานนี้มันต้องคลายตัว
นี้ความร้อนมันต้องคลายตัวตลอดเวลาไซ้ไหม มึงมา ๑๐๐ คนนะ มึงก็ส่งออก ๑๐๐ คน
มึงคิดทุกคน ไอนั้นคิดแล้ว ไอนี้คิดแล้ว ไอนี้ที่คิดไม่คิดนี้ มันไม่เหมือนหลวงปู่มัน

หลวงปู่มั่นนะตอนอยู่ถ้ำสาริกา ส่งจิตออกมาเห็นพระหลวงตาท่านบวชอยู่ข้างล่างไง บวชอยู่วัดบ้าน ท่านมีครอบครัวมาก่อน ท่านก็ห่วงครอบครัวเห็นไหม ท่านก็คิดว่าครอบครัวจะเป็นอย่างไรตั้งแต่หัวค่ำ หลวงปู่มั่นก็ส่งจิตมาดู โอ้โฮ ใอันนี้คิดถึงเรื่องครอบครัวตลอดเลย

ท่านก็ภาวนาของท่าน เทียงคั้นส่งจิตมาดู เอ๊ะ ยังคิดอยู่เรื่องครอบครัวอย่างเก่า ก็กลับมา พอดี ๔ ที ๕ ไปดู เจอลงไปบิณฑบาตก็ยังคงคิดเรื่องครอบครัวอย่างเก่า ท่านก็ออกจากภาวนา เข้าบิณฑบาตลงมา หลวงตา.. เมื่อคืนนะแต่งงานกับภรรยาคนเก่า แต่งงานกับคู่เก่าทุกคืน ทุกคืนนะ มันเป็นอย่างไรร

ตกใจเห็นใหม่ รู้วาระจิตต้องรู้อย่างนี้ รู้ว่ามึงคิดเรื่องอะไร คิดแล้วในความคิดคิดเรื่องอะไร ทำอะไร ไม่ก็.. อู๊ย ส่งออกแล้ว กูส่งออกแล้ว กูก็ชี้ได้หมด หมายก็ส่งออก หมายแม่มึงเท่าทั้งวันเลย นี่มึงเท่าแล้ว มึงเท่าแล้ว มันเป็นเรื่องธรรมดาของจิต คำพูดของเขาเรามองดูเป็นเรื่องเบสิกหมด แต่โลกเม่งตื้นตื้นกันนะ

โยม : ไช้ครับ ตื้นตื้น

หลวงพ่อ : ตื้นตื้นๆ แล้วถ้าพูดได้จริงทำได้จริงนะก็เฮงชวย เพราะมันไม่ใช่มรรค หลวงปู่เจี๊ยะนี่ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูดให้เราเอง ท่านเป็นคนนวด หลวงปู่มั่นอยู่ทุกคืน แล้วหลวงปู่เจี๊ยะท่านก็ศึกษาของท่าน ท่านก็ไปถามหลวงปู่มั่น ว่า อภิญญา ๖ นี่ รู้วาระจิต ตาทิพย์ หูทิพย์ต่างๆ นี่ มันแก้กิเลสได้ไหมครับ

หลวงปู่มั่นรักหลวงปู่เจี๊ยะมาก เพราะหลวงปู่เจี๊ยะนี่ไปอุปฐากหลวงปู่มั่นตอนอยู่ที่เชียงใหม่ หลวงปู่มั่นป่วย หลวงปู่เจี๊ยะนี่ดูแลมาตลอด หลวงปู่มั่นนี่รักหลวงปู่เจี๊ยะ เพราะหลวงปู่เจี๊ยะมีคุณกับหลวงปู่มั่น นี่หลวงปู่มั่นเมตตาหลวงปู่เจี๊ยะมาก พอบอกว่า ท่านเล่าให้ฟังเองนะ พอบอกว่าอภิญญา ๖ นี่ รู้วาระจิตนี่ รู้วาระจิต หูทิพย์ ตาทิพย์นี่แก้กิเลสได้ไหม ท่านก็เขกหัว ป้อก เพราะท่านเมตตามากไง ละไม่ได้

หลวงปู่เจี๊ยะท่านฉลาดมาก เพราะหลวงปู่มั่นนี่ท่านละเอียดอ่อนมาก ทีนี้ถ้าจะถามต่อไปเลยนี้ เดี่ยวจะโดนลูกที่ ๒ ท่านก็นวดไปก่อน นี่หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังเองนะ นวดไปเรื่อยๆ นวดไปเรื่อยๆ แล้วถ้าอย่างนั้นนะ ถ้าอภิญญา ๖ นี่มันแก้กิเลสไม่ได้นี่ แล้ว พ่อแม่ครูบาอาจารย์ทำไมชำนานูเรื่องอภิญญา ๖ เอาไปทำไม ท่านชำนานูมากนะ

หลวงปู่มั่นก็บอกว่าอีกป๊อก ป๊อก เอ้า อภิญญา ๖ แก้กิเลสไม่ได้หรอก แต่ อภิญญา ๖ นี้เอาไว้เป็นวิธีการ เป็นอุบายวิธีการ เป็นเครื่องมือสั่งสอนคน ถ้าคนเรา นะ มันไม่มีเครื่องมืออย่างนี้ไปสั่งสอนคน คนนั้นมันก็ถูกลู่ถูกง แต่เวลาสอนคน เราไม่ได้สอน ด้วยอภิญญา ๖ หรือ เราสอนด้วยอริยสัจ แต่อภิญญา ๖ นี้เป็นเครื่องมือ เป็นการค้ำทาง เป็นการบอกกล่าว เป็นการชักนำให้เข้าสู่อริยสัจ นี่หลวงปู่มั่นพูดอย่างนี้กับหลวงปู่เจี๊ยะ

หลวงปู่เจี๊ยะเล่าให้ฟังประจำ ถึงจะทำได้จริงก็ได้ไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย เพราะมันไม่ใช่เครื่องมือฆ่ากิเลส เอ็งนี่ไม่สบายกัน เอ็งไปซื้อยานี้ ยานี้ใส่ขวดมานี้ เอ็งว่า ยากับขวดนี้ นี่ถ้าไม่มีขวดมันจะเอายามาได้อย่างไร แต่เอ็งกินขวดหรือเปล่าละ เอ็งกินยา เอ็งไม่ได้กินขวด ขวดไม่มีประโยชน์อะไรหรอก แต่ขวดนี้เขาใส่ยามาให้มึงกินซะไหม แต่เอ็งบอกขวดนี้ดี ขวดนี้สุดยอดเลย แต่ยาแม่่งไม่มี

โยม : ก็ไม่มีความหมายอะไร

หลวงพ่ : พวกเอ็งก็ทำกันไปเถอะ ทำเยอะๆ เอ็งกินขวด กูกินยา เอ็งกินขวดเข้าไป ขวดเคี้ยวเลย อร่อย

โยม : มันยิ่งแย่เข้าไปใหญ่

หลวงพ่ : มันหลงทาง มันออกนอกกลุ่มนอกลู่นอกทางไปเลย แล้วมันจะปั่นป่วนอยู่อย่างนี้ แล้วไม่จบด้วย กูรู้ว่าจะไม่จบหรือ

โยม : พระอาจารย์ได้อ่านบ้านอารีย์ พระอาจารย์มีความเห็นอย่างไรครับ

หลวงพ่ : บ้านอารีย์ แกลงการณบ้านอารีย์นี่นะ เราารู้เลยว่าเพราะเว็บไซต์เราออกไป เยอะ เขาก็บประมาณจากเว็บไซต์เราด้วยนั่นละ จริงๆ นะเราก็อยากจะทำให้เขารู้กัน อย่าง นั้นนะ ผิดหมด เพราะในเว็บไซต์บ้านอารีย์เขาก็บอกในเรื่องคูจิตด้วย ผู้หญิงที่ว่าคูจิตคน นั้น เขาบอกว่ามันไม่มี

แกลงการณบ้านอารีย์ นั่นละคือหัวใจละ สอนให้คนอ่อนแอ สอนให้คนช่วยตัวเองไม่ได้ แล้วทุกคนต้องประสบ โช้.. มันมีลูกศิษย์หลายๆ คนนะที่เขาคิดตัวเองมา เขาบอกว่าเขาเป็นหมอมืด เขาบอกว่าที่แรกเขาก็ไปทางนั่นละ แล้วพอไปแล้วคนนั้นก็ ได้ชั้น ๑ ชั้น ๒ ชั้น ๓ ชั้น ๔ แล้วก็ออกไปเรื่อยๆ เขาพูดอย่างนั้นจริงๆนะ

แล้วพอได้ไปนี่แล้วเขาก็แปลกใจ เขาแปลกใจว่าทำไมมันง่ายจนเกินไป แล้วก็มีพวกหมอเพื่อนเขานั้นแหละ เอาชีวิตของเราให้เขาฟัง ใหม่ๆ ก็เป็นอย่างนี้ ใครๆ ฟังชีวิตเราใหม่ๆนะ อือฮือ มันทุกข์มันยาก มันปวดเจ็บแสบมันรับไม่ได้ทั้งนั้นล่ะ แต่เขาฝันไป ฟังไปฟังมานะ เขาซัก โนม์เอียงมาแล้วว่า เออ อันนี้มีหลักมีเกณฑ์

อันที่เขาไปกันมานะ ไม่มีหลักมีเกณฑ์ พอไม่มีหลักมีเกณฑ์ปีนี้ เขาก็สังเกตหมู่คณะของเขา นี่เขาเล่าให้ฟังนะ สังเกตในพวกหมอดูด้วยกัน ถึงเวลาวันเสาร์อาทิตย์เขาต้องไปที่วัดเขา นี่เขาจะสังเกตว่าไอ้พวกนี้จะงุ่นง่านแล้ว เพราะว่าอะไร เพราะเขาทุกข์ว่าเขาจะไม่มีคำพูดอะไรจะไปพูดกับอาจารย์เขา เฮอะ มันก็น่าแปลกนะ เขาบอกว่า เอ้ คนปฏิบัติมันต้องร่มเย็น ต้องมีความอบอุ่น

แต่นี้เวลาจะไปหาอาจารย์นี่ เขาจะเดือดร้อนแล้ว เพราะไม่มีมุก ไม่มีคำพูดอะไรที่จะไปพูดกับอาจารย์ จะหาอะไรไปพูดกับอาจารย์ดี จะย้อนกลับมาแถลงการณ์บ้านอารีย์นี่ไง เขาบอกว่าการฝึกสอนอย่างนี้ ฝึกให้ฟังตัวเองไม่ได้ แล้วมีอะไรก็มีการโต้ตอบกันแบบนี้ พอจะโต้ตอบก็ต้องมีปัญหาไปโต้ตอบเขา คือจะอาศัยคำพูดของเขาเคยหล่อเลี้ยงไว้เท่านั้นเอง ทำให้การปฏิบัติอ่อนแอ ฟังตัวเองไม่ได้

แต่นี้ครูบาอาจารย์เรานะ เอ้ามีงพุทโธสิไปเลย พุทโธมา แล้วมีอะไรมาบอก ทำไม่ได้ใช่ไหม คำว่าพุทโธนี่นะ เราพูดไว้บ่อยจะอ้างเว็บไซค์ตลอดเพราะเราพูดไปเยอะมาก ในนั้นจะบอกว่าทำไมต้องพุทโธ พุทโธเพื่ออะไร ไปคูสิเราบอกไว้หมดเลย เหตุใดต้องพุทโธล่ะ

ถ้าไม่มีพุทโธนี้ พุทโธนี่คือพุทธานุสสติ คำว่าพุทโธนี่นะ มันก็เป็นอักษรเป็นคำสอนพระพุทธเจ้า มันไม่มีอะไรหรอก แต่เพราะจิตของเรานี้มันเป็นพลังงานเฉยๆ สิ่งที่เคลื่อนที่ได้เร็วที่สุดคือความคิดของเรา คือจิตนี้เคลื่อนที่เร็วกว่าแสง นี่พอเร็วกว่าแสงนี้มันไปหมดแล้ว มันไม่ทันหรอก นี่เราเอาสิ่งที่เคลื่อนเร็วที่สุดนี้ หาสิ่งที่แบบว่าเหมือนกับอะไร สะท้อนกลับ บวมเมอแรงสะท้อนกลับเห็นไหม

เพราะพุทโธๆๆ นี่มันจะสะท้อนสิ่งนี้กลับมา พุทโธๆๆๆนี่ เพราะเรามีสติ เรามีสติ แล้วอย่างกรณีทำอย่างนั้นเราบอกว่าตัดรากถอนโคน อย่างที่เขากำหนดนามรูปกำหนดอะไรๆ นี่ มันตัดรากถอนโคนเพราะมันส่งออกหมด นี่พอส่งออกหมดนี้ นี่เรา

พุทโธๆ ส่งออกใหม่ พุทโธนี่มันก็คำพูดเหมือนกัน ความคิดเหมือนกัน เห็นใหม่เหมือนกันนี่ แตกต่างกันราวฟ้ากับดินเลย

ฟ้ากับดินเพราะอะไร เพราะเรามีสติใช้ใหม่ เรานึกพุทโธๆๆ นี่พุทโธที่ไหน เพราะคำว่าพุทโธเองต้องนึกขึ้นมา เองไม่นึกแล้วมันจะมีพุทโธใหม่ แล้วใครเป็นคนนึกก็จิตมันเป็นคนนึก นี่พอจิตเป็นคนนึกพุทโธมันเกิดจากไหน เกิดมาจากรากฐาน พุทโธๆๆๆ ออกไปนี่ แล้วถ้ามันสงบ มันก็สงบกลับมาที่ตัวมันจริงใหม่ เพราะเรานึกขึ้นมาเอง วิตก วิจารณ์ ไม่มีวิตก วิจารณ์ แล้วฐานความคิดมาจากไหน ความคิดมาจากไหน พอมันสงบ มันสงบกลับไปไหน มันก็กลับไปสงบที่จิต

พอสงบลงที่จิตมันก็ไอ้โฮ สงบเย็น ไอ้ สงบอย่างนี้เนาะ ไม่ใช่ว่างๆๆๆ กูฟังว่างๆๆ มานี่เยอะมาก พอใครว่างๆมานะ กูบอกว่าสมมติว่าพุทโธได้ใหม่ คือถ้าจะบอกให้พุทโธเขาจะบอกว่า ไม่ได้เพราะเขากลับใจ กลับว่าถ้าเรานึกพุทโธมันจะหาย ถ้าปล่อยหายไปเลยมันจะละเอียด เขาคิดผิดใจ

เราบอกสมมติว่านึกพุทโธได้ใหม่ ได้ละ นั่นคือไม่ว่าง เพราะมันยังนึกได้ ธรรมชาติของมนุษย์มันมีความคิดคือสัญญาอารมณ์กับจิต จิตคือพลังงาน ธรรมชาติมันมีอยู่อย่างนี้ หลวงตาบอกว่าจิตเป็นสอง สองเพราะจิตเรานี้มีสัญญาอารมณ์กับความรู้สึก เราเป็นคู่กันมาตลอด คนเรามีของคู่ มีดีมีชั่ว มีสุขมีทุกข์ มีพลังงานกับความคิด

นี่พุทโธๆๆๆๆๆ จนจิตละเอียดเข้ามาจนเป็นหนึ่งเดียว นี่สมาธิคือจิตหนึ่ง ในปัจจุบันนี่จิตสอง ความคิดกับความรู้สึก แล้วเขาไปดูที่ความคิดให้ดับใจ ดูความคิดให้ดับ พอความคิดดับไปนี่เห็นใหม่ มันก็ยังเป็นสองอยู่อย่างเดิม สองตรงไหน สองที่ว่างๆๆ ว่างๆ ใครพูด ว่างๆ คือสัญญา สัญญาว่าว่าง ตัวพลังงานมันรู้ว่าสัญญาว่าว่าง

แต่ถ้าเป็นสมาธิ สมาธิเป็นอย่างไร สมาธิหนึ่งเดียว สมาธินี้พูดได้ มันว่างอย่างนั้น เราสมมติกันได้ แต่! แต่จะพูดความรู้สึกอันนั้นออกมาไม่ได้เลย มันไม่มีอักษรอะไรที่อธิบายความรู้สึกอันนี้ได้เลย แล้วพอความรู้สึกนี้มันก็มีพลังงานจริงใหม่ เพราะมันมีพลังงานมา พลังงานอันนี้จะออกไปใช้ปัญญาได้ นี่ถึงเป็น โลกุตตรปัญญา ไอ้ปัญญาที่คิดๆ กันอย่างนี้ มันเป็น โลกียปัญญา มันเป็นปัญญาของกิเลส หลวงตาพูดทุกวัน

กิเลสเอาปัญญานี้มาหลอกแตก แล้วก็เอาปัญญานี้วิปัสสนา พิจารณากาย ปล่อยวางๆ ปล่อยทำไมวาง กลับมาถึงไอ้ไฟฟ้าเห็นใหม่ ไอ้สายไฟ เริ่มต้นจากไฟถนนเห็นใหม่ คุณเกิดดับ เกิดดับ ญิบอกถ้าคุณเกิดดับก็ดูไฟถนน มันก็เกิดดับมันเอง ทั้งๆ ที่เกิดดับเองนะต้องมีแสงวจรนะ ไม่มีแสงวจรไฟฟ้ามันจะเกิดใหม่ มันจะดับใหม่ ไฟถนนเห็นใหม่ พอแสงเริ่มมัวๆ มันก็คิดเอง พอแสงมันสว่างขึ้นมันก็ดับเอง มันไม่มีชีวิตนะโว้ย

พยายามจะบอก พยายามเตือนมาตลอดบอกว่ามันไม่มีชีวิต มันไม่มีความรู้สึก มันเป็นแร่ธาตุ จิตของเรานี้ ชาติรู้นี้เป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ สสารที่มีชีวิต ชาติรู้นี้มีหัศจรรย์มาก แต่ถ้าพิจารณาเข้าไปเห็นเข้าไปนี่ มันจะเห็นความมหัศจรรย์อีกมหาศาลเลย ไม่พูดอย่างนั้น ไม่พูดอย่างนั้น แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว คำพูดเหมือนกันนี้แหละ แต่ความรู้สึกของกูกับเขานี้แตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

เขาพยายามจะดึงเราไป พยายามจะคอนโทรลว่าเหมือนกัน เหมือนกัน ใหม่ๆ ออกมานี้ สอนเหมือนกัน แต่ท่านเห็นผิด แล้วจะบอกเลยว่าท่านโดน โกงหก ท่านโดนคนเกลี้ยกล่อม ใครมันจะกล่อมกูได้วะ ท่านได้ข้อมูลผิดๆ ไม่ใช่ข้อมูลผิดหรือ เราเตือนสังคม กูสงสารพวกโยม กูสงสารเขา ที่พูดนี้เพราะความสงสารนะ พูดจนเจ็บคอหมด พูดเพราะความสงสารนะ

โธ่ ในพระโง่ เราบอกเห็นใหม่ เพราะเขาเอาหนังสือมาให้ดูนี้ ลูกศิษย์เขาเอามาให้ดู เขาบอกเขาไปที่อะไร เขาเทศน์ที่ว่าชาวพุทธอย่าทะเลาะกัน นี่เรารู้เลย เรารู้ถึงเจตนาละ คำพูดของเขา เขาพูดอะไรออกมานะ เรารู้ถึงเจตนาเลยละ ถ้าชาวพุทธอย่าทะเลาะกันนี้ แล้วเมื่อก่อนนี้เขาทะเลาะกับกรรมกายทำไม แล้วพอเขาทะเลาะกันนะ แล้วพอเขาขึ้นมาศักราชขึ้นมา แล้วบอกว่าอย่าทะเลาะกัน

เราบอกเราไม่ทะเลาะกับใคร แต่คำสอนมันเหมือนนมผสมเมลานิน มันจะให้เด็กมึงกินใหม่ มันไปเปิดฟังสิ ในพระโง่นั่นนะ แล้วก็บอกว่าชาวพุทธอย่าโง่ อย่าทะเลาะกัน บอกไม่ใช่ชาวพุทธอย่าทะเลาะกัน กูมันโง่ กูนะพระโง่ พระโง่ๆ นี่ออกมาเตือนสติสังคม ไม่ทะเลาะกับมึงหรือ

เพราะเขาจะพูดให้สังคมนี้อย่าตรวจสอบไง ถ้าอย่าตรวจสอบ อย่าทะเลาะกันคืออย่าตรวจสอบ อย่างงนสนเทห์ อย่าเอาสิ่งนี้ขึ้นมาวินิจฉัย ถ้าวินิจฉัยแล้วมันตาย เวลาพูดอย่างนี้ไปเขาก็พูดมาเรื่อยๆ เขาพยายามจะปกป้องตัวเองด้วยคำพูดของเขา เขาบอกว่านี่

พอเวลาเราบอกว่านี่ คำพูดของเขานี้มันรักคอเขาเอง อย่างเช่นลัคส์สัน จะดึงให้เร็วมาอยู่กัน ๗ วันจะเป็น โสดาบันอย่างนี้ พอนี้ลัคส์สันขึ้นมาแล้วมันต้องมีผลใช้ใหม่ ก็ให้บรรลุเป็น โสดาบัน

แล้วพอข่าวมาถึงเราเยอะเยาะไปหมด เขาก็บอกว่าไม่เคยให้ใคร พระโสดาบัน เป็นพระอรหันต์ในปัจจุันจะมีใหม่ มันจะมีโดยตำรา มันจะให้ใครชี้ไม่ได้นะ ต้อง พระพุทธเจ้าชี้คนเดียวนี้ แน่ะ! เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะชี้ก็ผิดหมด เพราะกูไปอุปโลกน์ไว้เอง คำพูดเขาพูด เขาทำอะไรไว้ขนาดที่ทำนี้ มันเหิมเกริม เหลิง

แต่พอมีคนมาตรวจสอบนะ มันรู้ว่ามันไม่จริงทั้งนั้น ก็ต้องพูดเพื่อปกป้องไว้ กูใส่เลย แม้แต่ในตำราก็ผิด เพราะในตำราระยะเวลาสังโยชน์ขาดมันขาดเลย แล้วพิจารณา กาย พิจารณาอย่างไร แล้วสังโยชน์ๆ ขาดอย่างไร สังโยชน์ขาดแล้วนะ ขาดแล้วก็กลับมาอีก เห็นกัน แพ้ เป็น โสดาบัน พอเห็นนิพพานแพ้เป็น โสดาบันนะ

ไอ้.....นะ เขาไปเทียบนิพพานกับเขาไปนอนนิพพานกันอยู่นั้นนะ มันไม่มี เหตุผลไง ถ้ามีเหตุผลนี้เห็นใหม่ เอ็งพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรมอย่างไร แล้วปัญญา นี้ วงรอบของปัญญานะมันแยกแยะอย่างไร มันปล่อยวางกายกับจิตอย่างไร กายไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่กาย ทุกข์ไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่ทุกข์ มันทำอย่างไร เห็นใหม่นี้บอกว่าแม้แต่ตำราเอง พูดก็ผิด

แล้วบอกถ้าพระพุทธเจ้าชี้ พระพุทธเจ้าไม่ชี้หรอก สัจธรรมมันชี้ สันติปฏิญญา ปัจจัตตังนะมันบอกมันฟ้อง คำพูดอย่างนี้เขาบอกว่า จะพูดในทำนองว่า ถ้าจะมีการชี้ถูก ชี้ผิดก็ต้องพระพุทธเจ้าองค์เดียวไง คนอื่นพูดไม่ได้ กูบอกไม่มีใครไปชี้ พระสงฆ์ก็ได้ ชี้ใครหรอก พระสงฆ์ไม่มีศักยภาพ ออกไปสังคมไม่ได้หรอก แต่ความจริงความชั่วในใจ มึงมันจะชี้ !!! รู้ๆ อยู่แก่ใจ !!!

โยม : ไช้ครับ

หลวงพ่ : ใครจะไปชี้ ไม่มีใครไปชี้หรอก ความจริงความชั่วในใจนะมันชี้ นี้ไง คำพูดนะ โธ่ พอเขาพูดแล้วลูกศิษย์มาให้อ่าน รู้เลยว่านี่คิดอะไร คิดอะไร ทำอะไร แล้วจะไปไหน แค่อ่านนี่ก็รู้แล้วคิดอะไรนะ นี่มันต่างกันราวฟ้ากับดิน ใจ ยังไม่มีอะไร

เหมือนเลย ใครบอกให้เหมือน ไม่มีอะไรเหมือนเลย แล้วที่เอามาทำนี่นะ เมื่อก่อนนี้ หนังสือมากมาย เราเผาทั้งหมด ไม่เอา ไม่ยุ่ง ไม่เคยยุ่งกับใครเลย

โยม : แต่ตอนนี้มันก็แพร่กระจายไปเยอะมากเลยนะครับท่านอาจารย์

หลวงพ่ : แพร่กระจายหมายความว่าอะไร

โยม : หมายถึงว่า หนังสือเอง ซีดีเอง คำสอนอะไรต่างๆ

หลวงพ่ : อันนี้มันถึงว่า อันนี้มันเป็นเอกสาร มันเป็นหลักฐานทางเอกสาร ทำผิด หรือทำถูกที่ว่าจริงหรือไม่จริงนี้ ถ้าจะพูดเมื่อไหร่ ไ้สิ่งที่เราคิดไว้นี้ มันเอา พระไตรปิฎกมาจำกันได้หมดเลย เราจะชี้ให้เห็นเลยว่าผิดอย่างไร แบบนี้ แบบนี้ ใน พระไตรปิฎก แต่ถ้าคนไม่เป็นมันทำไม่ได้

โยม : ไซ้ครับ ยิ่งส่วนใหญ่เป็นคนไม่เป็น

หลวงพ่ : ไซ้ ไม่เป็น เรานี่นะจะเอาอย่างนี้นะนะ แล้วเทียบกับในพระไตรปิฎกให้ดูเลย ว่าผิดอย่างไร ถ้าจะให้เราทำนะ เราทำให้ได้หมดเลย ไ้นี้เพียงแต่ว่าเรานี้ มันแบบ ประสาเรานี้เราทวนมานี้ พระไตรปิฎกนี่คือทฤษฎี คือกฎหมาย ทนายที่เก่งมากนี่ ตัว บทนี้เขาจะแม่นมาก

ฉะนั้นของเรานี้ในนั้นนะเราจะจับได้ ฉะนั้นเอามาเทียบอย่างนี้นะ นี่เอามาชี้ได้หมดเลย นี่มันเสียเวลา เราถึงว่าเอาในซีดีอันนี้แหละ พะๆๆ เลย เราอธิบายซัดๆ เลย แล้วนี่ไ้ของอย่างนี้ นี่ นิโรธของเขานะ สิ่งทีนิโรธนี้ มันจะเป็นพลัง มันจะไปรวมพลังของกุศล

แล้วเข้าไปตะลุมบอนกับสังโยชน์ในใจของเรา มันจะแหวกสิ่งที่ห่อหุ้มจิตของเราให้ขาดกระเจิงออกไป ขาดคว่ำกออกไปเลย ขาดอย่างเนียนมาก ขาดไม่เหมือนฉีกกระดาษดังแก้วกันนะ มันออกเนียนมาก ทันทที่ที่ขาดออกไป จิตแท้ซึ่งหลุดพ้นออกมาจากอาสวะปรากฏขึ้นมา แต่ปรากฏแบบไว้ร่องรอย

โซ่ ไอ้.....นี่นิยาย มึงจะเขียนอะไรนี่ เอ๊ย มึงจะเล่นอะไรวะ ไอ้กาโมนี่ มึงจะกาโมหรือมดแดงวะ มันทุเรศ อ้าว อ้าวเขาเทศน์ของเขา นี่มันอ่านอย่างนี้ แล้วนี่คือผลของการปฏิบัตินะ ผลของการปฏิบัติ

โยม : ในความเป็นจริง ที่พระอาจารย์ประสบนี่แตกต่าง...

หลวงพ่ : โซ่ เพราะเรามีอย่างนี้ เราถึงไอ้นี้ ไม่เป็นอย่างนี้หรือก แล้วนี่เป็นผลของปฏิบัติ แล้วนี่มันเป็นหลักฐานทางเอกสาร แล้วมันแจกไปทั่วโลกทั่วแผ่นดิน แล้วไปคิดว่า.. นี่ดีนะเขาไม่อ้างว่าเป็นลูกศิษย์ครูบาอาจารย์เรา ถ้าอ้างว่าเป็นลูกศิษย์ครูบาอาจารย์นะ กูตายห้าเลย กูไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน อู้ เวรกรรม

แล้วออกมาอย่างนี้จะทำอย่างไร เยอะมาก แล้วพระเราก็เหมือนกันก็มาถาม นี่มันบอกว่าถ้าอย่างนี้คนอื่นก็รู้ได้ยาก คนไม่มีหลักเกณฑ์เลยนี่ อันนี้ยังตกลงนะ พระอนาคามี พระอนาคามีไม่มีกามและไม่มีปฏิฆะนี่พระอนาคามีนะ จะละนะ กามทางใจ เรียกว่ากามธรรม อย่างเราต้องไม่ยุ่งกับใครเลย นั่งคิดอยู่นี่สมมติว่าเป็นพระบวชมา แต่จะหนีไปเรื่อยๆ สาวไปถึงกามธรรม พระอนาคามีคือละกามธรรม มึงเคยชินไหม

โยม : ผมไม่เคยเลย

หลวงพ่ : เอ็งเคยได้อินใหม่ว่าละกามธรรมนี่เป็นพระอนาคามีนี่ นี่ไง ถ้าพูดนี้ลูกศิษย์เราอยู่กับเรานี้เราจะชี้ให้ดู ลูกศิษย์เรานี้จะมีจุดขึ้นนะ แล้วไม่ยุ่งกับพวกนั้นเลย เพราะว่าเวลาเราเคลียร์ให้ฟังนี้ เราไม่พูดด้วยอารมณ์นะ แต่ใช้โยมพูดทีแรกนะ ฟังจิตส่งออกนี่รับไม่ได้เลย เพราะเสียงรุนแรง นิสัยเราเขาเรียกว่ามันธรรม มันสะใจ ถ้าไม่พูดออกมาด้วยหัวใจนะ มันเหมือนกับ โทษนะ ถ้าทางโลกเขาเรียกต่อแผล คือแบบพยายามจะมารยาททางสังคมนี้ ถ้าธรรมต้องพุ่ง

อย่างที่หลวงปู่มั่นนี่ หลวงตาบอกอยู่กับหลวงปู่มั่น เวลาเทศน์นะ ถึงนิพพานทุกๆ กัณฑ์ละ แต่ไม่มัน ต้องไขก๊อก คือว่าก่อนจะเทศน์ต้องไปถามปัญหาผิดๆ ถูกๆ ท่านบอกถ้าหลวงปู่มั่นบอก ไม่ใช่! ท่านบอกไม่ใช่ นะ โอ้โฮ มันพรั้งพรุ ถ้าไม่ใช่อะไรคือใช่ ถ้าไม่ใช่อะไรคือใช่ มันก็ตรงข้ามกับไม่ใช่ โอ้ มันพรั้งพรุออกมาแล้วมันออกมาท่านบอกมันกังวาน มันบั้ง บั้ง บั้งเลย

ฉะนั้นเวลาเรานี่ ถ้าอันไหนสะท้อนใจนะจะแรงมาก แล้วออก จังหวะถึงดัง เรื่องเสียงเรื่องอะไรนี่ ใช้อย่างนี้มันเป็นสันดาน มันเป็นนิสัยใจคอของเรา เราถึงบอกนี่ นี่เว็บไซต์นี้ ถ้าใครทงฟังได้ก็ฟัง ใครทงฟังไม่ได้ก็กรรมของสัตว์ ไม่ถือสา ไม่ถือสา แต่ ถ้าใครทงฟังนะ มึงเอาเหตุเอาผลอันนั้นมึงจะรู้ แต่เสียงนี้เสียงเป็นอย่างนั้น แล้วมัน ประเด็นพูดสะใจ มันออกมาจากความรู้สึก

โยม : ก็เหมือนครูบาอาจารย์นะฮะ

หลวงพ่ : มันต้องออกมาจากความรู้สึก ฉะนั้นกรณีอย่างนี้มันจะไม่มีอะไรเลย ของ เขาไม่มีอะไรเลย แล้วมันธรรมดา คูๆ แล้วนี่เรายังคิดในใจเลยว่า นี่มันเอาซีดี เอาพวกนี้ เอาของเราไปฟังแล้ว มันพูดออกมา มันหลายๆ อย่าง ที่มันแบบว่าก็อปปี้อ่านแล้วรู้ อ่านรู้เลย นี่ๆ ก็อปปี้นี้ก็อปปี้มันผิดใจ

อย่างเช่นเราบอกว่ากิน เราก็ได้กินข้าว เรามีกิริยาการกินที่องอิมหน้าสำราญ โยม ก็บอกเขากิน ถูกไหม ถูก คำว่ากินก็ ก. ไก่ สระอิ น.หนู กิน คือกิริยาที่เรารู้ๆ กันอยู่ ถ้า คำว่ากินนะทุกคนเข้าใจได้ใช่ไหมว่ากิน แต่เรานี่กิน กูกินเสร็จแล้วบอกกูกิน แต่เอ็งบอกว่า จะกินแต่ไม่มีจะกินต่างกันตรงนี้ไง เราถึงบอกว่ามันไม่มีข้อเท็จจริงรองรับไง พอคำว่า กินนี่ พอบอกว่ากินใช่ไหม เรากินข้าวกินอาหารเราก็กินใช่ไหม โยมบอกว่ากิน กินเหล็ก กินปูน กินหิน กินทราย ต่างกันไหม

โยม : ต่างกัน

หลวงพ่ : เพราะเขาอธิบายมันต่างไง เขาใช้คำว่ากินนี่แหละ แต่เขากินหิน กินปูน กินทราย กินเหล็ก ใ้เรากินข้าว มันก็ออกไปคนละทางเลย แล้วบอกวาก็พูดเหมือนกันก็ กินเหมือนกัน แต่ทำไมหลวงพ่ไม่ยอมรับละ เอ้ ก็พูดเหมือนกันแหละ กูบอกไม่เหมือน หรอก ไม่เหมือน ไม่เหมือน ไม่เหมือน แล้วไม่เหมือนนะ

เราถึงบอกใหม่นะ เรื่องที่จะเกิดขึ้นนะ เพราะว่าลูกศิษย์นะ เขาแบบว่าญาติพี่น้องเขาไปทางนั้นเหมือนกัน เขาเป็นลูกศิษย์เราเขาพยายามมาถามเราว่าหลวงพ่ผิดจริง หรือ ผิดจริง หลวงพ่มีอะไรมายืนยัน ๑๐๐% เพราะเขาก็พยายาม ที่เขาออกไปนี่นะ เขา ไม่ได้ตั้งใจอะไรหรอก คือญาติพี่น้องเขาไปทางนั้น เขาพยายามจะ.. เขารักญาติพี่น้องเขา

แล้วเราก็บอกเขาบอกว่า เอ๊ย เอ็งออกไปทำไมไม่ได้หรอก เพราะเอ็งจำข้าปากกูไปพูด เวลาเขากลับมึงตอบไม่ได้ มันหน้าที่กูจะพูดเอง

แต่เราก็รอนี้ ฟังนุ่นเราจะสร้างตึกอยู่ไ้ เราจะทำอย่างนี้ เราจะพูดเหมือนกัน แต่ถึงเวลาแล้วเราก็อ่พูด อย่างเช่นนี้ เราพูดมาอย่างนี้นี้ เราพูดด้วยหลักฐาน ด้วยเอกสาร ทั้งนั้นนะ เราไม่ได้พูดด้วยหลักลอยนะ แต่ใหม่ๆ เราก็บอกว่า อู๋ พระสงฆ์นี่นะ จับเข้าประเด็น จับที่ไม่เป็นประโยชน์มาพูด นี่ ฮือ ไอ้.....เอ๊ย กูจับแต่ผลมึงบอก คือเนือๆ ทั้งนั้นนะ

โยม : อาจารย์ครับ อาจารย์อยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะนานไหมครับ

หลวงปู่ : ๑ ปี

โยม : ๑ ปี

หลวงปู่ : พรรษาที่ ๗ พ.ศ. ๒๗ ตอนสร้างวัด

โยม : ตอนที่สร้างวัด

หลวงปู่ : ใหม่ๆ เลย ไซ้ ตอนที่มาจากบ้านตาด เพราะหลวงปู่เจี๊ยะท่านไม่มีพระ เราก็ลงมาจากบ้านตาด มาเป็นกำลังให้ท่าน

โยม : อ้อ ตอนนั้นอยู่กันก็รูปเองหรือครับ

หลวงปู่ : ๕-๖ รูป ตอนที่สร้างวัดมีเรากับท่านเท่านั้น มีเณร ๔ เณรก็ทำงาน เรานี้เป็นผู้ปฏิบัติ เป็นผู้ดูแลท่านหมด คังนั้นเราถึงใกล้ชิด เพราะตอนนั้นมันเป็นการสร้างวัดใหม่ๆ พอการสร้างวัดใหม่ๆ จะมีพระเข้ามาเยอะมาก พระเขามาถามปัญหาเราก็ออก เพราะอะไรรู้ใหม่

เพราะในสังคมของพระปฏิบัตินี้ เขาจะรู้ว่าใครเป็นใคร กิตติศัพท์ของหลวงปู่เจี๊ยะนะ ท่านเหมือนหลวงปู่คือ แต่ก่อนที่จะมาสร้างวัดป่าภูริทัตฯนี้ ท่านจะไม่เลี้ยงใครเลย ขนาดท่านเล่าให้ฟังนะ ท่านเล่าให้ฟังเอง ที่อยู่ที่วัดอโศกนี่ เพราะท่านมาจากเมืองจันทร์ มาพักที่อโศกนี่ พวกโยมมาทำบุญนะ หลวงปู่ฯ เทศน์ให้ฟังหน่อยสิ ทั้งๆ ที่มาทำบุญนะ ท่านก็ฉันทัวไป กูเป็นหนี้มึงหรือ

ท่านไม่พูด ท่านคิดเหมือนกับคนที่รู้นี้ โทษนะ ธรรมะนี่นะเหมือนมนุษย์พูดกับสัตว์ สัตว์จะไม่รู้ภาษาเราหรอก ถ้าคนภาวนาเป็นคิดอย่างนั้นเลย เรามีความรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เลยนะ เหมือนเราพูดกับเด็กไร้เดียงสา นี่มันไม่รู้เรื่องหรอก ที่นี้ถ้าคนเขาคิดอย่างนี้ เช่น หลวงปู่ขาวนี่ ท่านบอกเลยนะ ท่านเคยพูดที่หลวงปู่ขาวว่า คนมาหาเรา ๒๐๐,๐๐๐ คน นี่ เราเทศน์สอนคนไป ๒๐๐,๐๐๐ คน นี่ คนจะปฏิบัติได้สัก ๒ คนไหม

นี่คือข้อเท็จจริงนะ นี่ครูบาอาจารย์ท่านภาวนาของท่านเป็นแล้วนี่ ท่านปฏิบัติมา นี่ท่านทุ่มเทขนาดไหน แล้วว่าจะแต่ละขั้นแต่ละตอนขึ้นมาแล้วไปพูดกับทุกๆ ไปนี่ เขาจะรู้กับเราได้อย่างไร แล้วบอกเราปฏิบัติอย่างนี้นะ อู้หู อู้หู เอาขนาดนี้เขี้ยวหรือ อู้หู มันจะเป็นจะตาย ท่านถึงไม่พูดกับใครไป

นี่พอมายูมาสร้างวัดป่าภูกิติฯนี้ พระนี้เขารู้กิตติศัพท์หลวงปู่เจี๊ยะกันหมด เรารู้แต่เราพอใจจะมาไง เพราะเราอยากให้อาณาเขตกลางมีวัดปฏิบัติ เพราะเราก็ค้นภาคกลางเหมือนกัน ตอนนั้นปี ๒๗ เราออกมาจากบ้านตาด เราก็มารับฐานให้ท่านนั่นแหละ มีพระเข้ามาเยอะมาก พระเข้ามาถามปัญหาแล้วก็ออก เราก็นั่งฟังอยู่ เพราะถามปัญหานี้ หลวงปู่เจี๊ยะตอบเรา เราได้ฟังหมด องค์ไหนตอบมาเป็น ไม่เป็นเรารู้หมด

ไอ้ที่นี่เพียงแต่ว่าเขาจะมาอยู่ด้วยเขากลับหลวงปู่เจี๊ยะ เขาเรียกว่าคั่ว เคี้ยวเคี้ยวใจ ไม่กล้าหрок ที่เขาไม่กล้าเข้าไปเพราะเขากลับหลวงปู่เจี๊ยะเอาจริงเอาจัง พวกนี้ไม่กล้า หลวงปู่เจี๊ยะเปลือกนอกเป็นอย่างนั้น โธ่ เอ็งภาวนาเป็นไม่เป็นท่านรู้หมดละ แล้วคนมันก็กลัวหมดสิ ไอ้ที่เขาไม่กล้าๆ ไม่กล้าเข้าไปหาอาจารย์ก็ตรงนี้แหละ กลัวโดนแหกอกใจ ที่ไม่กล้ากลัวโดนแหกอกออกมา แล้วตายเลยสิ ขายชี้หน้า

โยม : อาจารย์ครับ แล้วอย่างนี้ ผมจะเริ่มต้นคือทำความสงบอย่างเดียว ให้นึกถึงความสงบ

หลวงพ่ : ทำความสงบนี้ มันมีอยู่ ๔๐ วิธีการเห็นใหม่ ที่ทำความสงบนี้มันก็มี ปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิอบรมปัญญา พุทโธฯ นี่สมาธิอบรมปัญญาคือความสงบของใจ แต่ถ้าเป็นแบบหลวงปู่คุณย์สอนนี่นะ ท่านสอนให้ใช้ปัญญา เพราะท่านบอกให้จิตนี้ ท่านเขียนตัวคูตัวใหญ่ๆ คู่นี้รู้ใหญ่ๆ คู่นี้แบบผู้บริหารจัดการ การจิตของหลวงปู่คุณย์นี้ คูแบบผู้อำนวยการ โรงพยาบาลนี้ เขาจะรับผิดชอบองค์กรทั้งหมด

แต่การคูจิตของที่เขาสอนกันนี้ มันคูจิตแบบไอ้พวกรักษาความปลอดภัยหน้าประตูโรงพยาบาลนะ มันแตกต่างกันตรงนี้ ถ้าพูดถึงคูจิตอย่างผู้บริหารจัดการเขาต้องตั้งงบประมาณ เขาต้องหาบุคลากร เขาต้องมีนโยบายจริงไหม นี่การปัญญาอบรมสมาธินี้ ใช้ปัญญานี้ มันจะตามความคิดเราไป นี่ไงที่เวลาเราพูดนะแตกต่างกันตรงนี้ ที่ว่าไม่เหมือนไม่เหมือนตรงนี้ เราไม่ได้บอกคูจิตเลย เราบอกปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิ

หลวงตาก็บอกปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธินี้ใช้ปัญญาเห็นใหม่ ความคิดนี้เราก็ใช้สติตามความคิดไปนี่ ปัญญา มันทันกันมันหยุดได้นะ อย่างเช่นเวลาเราคิดอะไรนะ พอเราทันความคิดเรา มึงบ้าหรือ มึงคิดอย่างนี้ได้ยังไงนะ มันอายุตัวเองนะ ถ้าจะให้จิตสงบ แล้วพอจิตมันหยุดปั๊บมันจะเห็นเลยว่า หยุดนี้หยุดกันที่ไหน หยุดเข้าไปที่จิต เพราะจิตมันหยุดมันต้องรู้ว่าหยุดแล้วเหลืออะไร เพราะหยุดมันแล้ว เอ๊ะ เอ๊ะ ก็หยุดบ่อยๆ หยุดบ่อยๆ นะ

หยุด ที่ว่าหลวงปู่ดูลย์บอกว่าหยุด พอหยุดปั๊บมีสติเลย แล้วรู้ด้วยมีเหตุมีผลด้วย ไม่ใช่คุณกันอย่างนั้น คูจิตหรือรู้จิตนี้ ไปคุณี้หลวงปู่ดูลย์เขียนใหม่ๆ นะ ให้รู้ ตัว.เรือใหญ่ๆ อย่างนี้เลย นี่คูจิตนี้ ตัว ร.เรือเป็อเรือเลย คูก็ ค.เด็กใหญ่ๆ ถ้ารู้จิตก็ใหญ่ๆ แล้วคูจิตเห็นจิตนี้ตัวจิตตัวนึกหนึ่ง แต่ตัวรู้ ตัวคุณี้ท่านจะเขียนตัวอย่างนี้เลย ไปคูสติในหนังสือเก่าหลวงปู่ดูลย์นะ มันความหมายนะนะ ให้คูให้รู้ยังไง นี่เพียงแต่กระซิบไซ้ใหม่ คำว่ากระซิบนี้คูกับรู้มันเป็นคำเดียวกันไซ้ใหม่

แต่ของเราก็ปัญญาอบรมสมาธิ สมาธิอบรมปัญญามันชัดเจน แต่ท่านจะเขียนให้กระซิบเพราะมันเป็น โสลกไซ้ใหม่ ท่านเขียนว่าคูหรือรู้คำเดียว แต่คูรู้แบบผู้อำนวยการโรงพยาบาล ผู้อำนวยการองค์กรนั้น ไม่ใช่คูรู้แบบพนักงานรักษาความปลอดภัยหน้าประตูนั้น ถ้าเราคูรู้แบบผู้อำนวยการโรงพยาบาล หรือผู้อำนวยการองค์กรนั้นนะ เอ็งคิดว่าเอ็งต้องบริหารจัดการทั้งหมดเลย เอ็งต้องดูแลความคิดให้มันเข้ามา นี่ อย่างนั้นถึงจะถูก

ที่เราสอนเราสอนอย่างนั้น เราสอนใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เพราะขั้นนั้นเป็นขั้นของสมาธิ ขั้นของสมณะ ไม่ใช่ขั้นของวิปัสสนา ขั้นของวิปัสสนาต้องจิตสงบก่อน มันจะแตกต่างกัน พอจิตสงบนะ พอเห็นกายนะ โอ้โฮ มันผงะเลย ถ้าจะเห็นกาย เพราะมันเห็นจาก

จิตได้สำนึก มันได้เห็นอย่างนี้หรือ คนเห็นกายนี้พูดได้ถูกหมด หรือเห็นจิต เห็นเวทนา เห็นธรรมนี้ ไม่เห็นอย่างนี้

โยม : ผู้ที่เห็นจริงๆ นี่เห็นอย่างเดียวกัน เห็นเหมือนกัน

หลวงพ่ : เห็นไม่เหมือนกัน แต่คุณภาพมันเหมือนกัน เห็นไม่เหมือนกัน แต่ผลที่ การเห็นนะ เห็นเหมือนกัน ไม่ได้ เห็นเหมือนกันคือก้อบปี

โยม : อ้อ แต่ผลนี้เหมือนกัน ไซ้ไหม อาจารย์

หลวงพ่ : ผลอันนั้นนะวัดได้ วัดผลได้ แต่กวัดแล้วนี้มันไม่มี ไม่มีเลย เอาตรงนี้ วัดผล ลูกศิษย์เรานี้ โห เวลาพิจารณาเห็นกายมาแล้ว โอ้โฮ ผงะ น้ำตาไหลร้องไห้ ใคร มาจะร้องไห้ร้องห่มร้องไห้มาหมด

มีเยอะทางโน้นมานี้ หลายคนมากบอกจิตมา ๓-๔ ปี พอมาทานาที่นี้ พอจิตมัน ลงเห็น! โอ้โฮ น้ำตาพรากเลย แล้วกลับไปมองทางโน้น โอ้โฮ ทำไปเมื่อก่อนอย่างนี้เลย นะ ตอนยังไม่มานะ พอมาทาบปี โอ้โฮ มันพลิกเลย โอ้โฮ เห็นไหมนั่นคุณลึกลับซึ่ง แล้วนี้แค่เริ่มต้นนะ แค่เริ่มต้น

โยม : แล้วอาจารย์สอนลูกศิษย์ก็คือให้ภาวนาพุทโธๆๆ

หลวงพ่ : พุทโธก็เครียด ปัญญาอบรมสมาธิมันก็เหลวไหล เราผสมกัน ให้พุท โธๆๆ แต่ถ้าเวลามันคิดตามความคิดมันคิดไปเลย ถ้ามันคิดมันหยุด มันหยุดแล้วทำ อย่างไม่ต่อ พุทโธต่อไปเลย คือเอาของจริงทั้งหมด เอาเนื้อๆ เอาเนื้อๆ เอาข้อเท็จจริง

ทำอะไรก็ได้ขอให้พวกมันทำได้จริง ทำอะไรก็ได้เอาเนื้อๆ เอาความจริง ความ โทกหกไม่เอา นั่นเราให้พุทโธ นี่พุทโธนี้เขาเรียกว่า เขาบอกว่ากำป็นทุบดินพุทโธนี้ คือ มันแบบว่าใครมาพุทโธๆๆ นี้ มันก็กำป็นทุบดิน เรายืนอยู่บนดินนะ นี่ปัญญาอบรม สมาธินี้มันเป็นความคิด มันเหมือนเราทำงานบนที่สูง

เราถึงบอกครูบาอาจารย์ส่วนใหญ่ท่านไม่ค่อยได้สอน เพราะมันสอนแล้วนี้ ประสาว่ามันวัดผลของมันอย่างไร เอาอะไรวัดผล ถ้าไม่เป็นนะ แต่ของกุนีวัดได้ โผล่มา

ปู่บุญฟังรู้เลยว่า เป็นไม่เป็น เพราะกรรมคานี้เราน่ะชำนาญทางนั้นมากเลย คุณี่ชำนาญทางจิตมากเลย

ถ้าไม่ชำนาญพูดอย่างนี้ไม่ได้ จันพอมารู้เห็นอาการอย่างนั้นแล้วมันไม่ใช่ มันไม่ใช่ แล้วไม่ต้องเรอบอกใช่หรือไม่ใช่ เขารู้ในตัวเอง รู้ตรงไหนรู้ใหม่ รู้ตรงคำพูดนี้ มันหลอกແหล່ก มันไม่มีหลักการ พูดไม่ตายตัวใจ วันนี้พูดอย่าง คนนี้พูดอย่าง คำพูดพลิกไปพลิกมานี้

แต่ถ้าความจริงมันไม่พลิก ๑ ๒ ๓ ๔ ปีบๆๆ ต้องอย่างนี้ ต้องอย่างนี้ ต้องอย่างนี้ หลวงปู่มัน ต้อง อย่างเดียวเลย ต้องอย่างเดียว ต้องอย่างเดียว เป็นอื่นไปไม่ได้ ไอ้นี้คิดก็ ไอ้โฮ มึงไปเปิดของมันสิ เอ็งหาหลักการตรงไหน แล้วจิตอยู่ตรงไหน เอ็งบอกกุมาสิ หลักการและจุดยืนอยู่ตรงไหน

อริยสัจมีหนึ่งเดียว พระศรีอริยโศทรจะมาตรัสรู้ธรรมอันนี้ อนาคตวงศ์ อีก ๑๐ องค์ พระพุทธเจ้าอนาคตอีก ๑๐ องค์นะ ต่อจากพระศรีอริยเมตไตรยไป อันเดียว ไม่มีสอง มึงพูดมาสิอันไหน ทำไมไม่พูดออกมา พุทธพจน์ พุทธพจน์ เอาบาลีเอาพุทธพจน์ มาบังหน้า แล้วสังคมก็เชื่อถือ ปัญญาเกิดจากฉิรัญญา สติเกิดจากเปลอ ไอ้ย เจ็บปวด.. เจ็บปวด..

โยม : ท่านหลวงปู่เจี๊ยะถ้ายังอยู่ที่นี่ท่านจะทำอย่างไร

หลวงพ่อ : ท่านก็เฉย ไม่ใช่เรื่องของท่าน เขาพูดอยู่ ทุกคนบอกว่าทำไมหลวงตาไม่ตัดสินใจ ไม่ใช่เรื่องของหลวงตา ไม่ใช่เรื่องของท่าน

โยม : แล้วหลวงตาท่านจะทราบไหมครับ

หลวงพ่อ : โศทรทราบเลย แต่มันเป็นเรื่องของสังคมใจ ถ้ามีใครคนใดคนหนึ่งไปถามหลวงตาบอกว่านี่ นี่มันเป็นอย่างนี้ ท่านจะบอกเลยว่าไม่ใช่เรื่องของเรา เพราะคำพูดของท่านมันชี้ถูกชี้ผิดได้ชัดเจน แล้วสังคมนี่มันผัดกันอยู่นี่อยู่แล้ว

เราออกมาพูดใหม่ๆ เห็นไหม เขามาพูด เขาก็ไปอ้างว่าเขาไปถามลูกศิษย์หลวงตาว่าพระสงฆ์โคณโล่ออกมาแล้ว อย่างนั้นอย่างนี้ เราพูดบ่อยๆ บอกว่าเราพูดออกไปนี้

เอ็งอัดเทปสิ หรือว่าแกะก็ได้ แล้วไปฟ้องสิว่าพระสงฆ์แบบนี้ ไปฟ้องเลย กูจะรอว่า เรียกกูขึ้นไปไฉน

ถ้าเรียกขึ้นไปเราจะบอกเลย คือเขาบอกฝึกสติไม่ต้องฝึกนะ มันจะเกิดเอง พอบอกหลวงตาต้องบอกอย่างนี้ บอกหลักการนะ พอบอกหลักการบิณฑบาตจะชี้ถูกชี้ผิดเลย สติฝึกมันสติปลอม ตั้งใจฝึกนี่ปลอมหมดเลย ถ้ามันลอยมาจากฟ้านะสติจริง สติมันมีจริง มีปลอมหรือ สติคือสมมติ สติตัวไหนตัวจริง ตัวไหนตัวปลอม ไม่ใช่ไอ้โหม่ง ไอ้ห้า

ถ้าคนมีหลักพูดนะตายเลย เราถึงบอกไปฟ้อง ฟ้องเลย ออกใหม่ๆ เขาฟ้อง โอ้ เขาออกมาใหญ่เลย พระสงฆ์เลวชาติ ชาติชั่ว ก็ว่ากันไป กูไม่เกี่ยวหรอก กูช่วยสังคม กูเตือนสังคม มีงค่ากูอีก ๑๐๐ วันก็ไม่เจ็บเพราะกูไม่ได้ยิน ค่าไปเลยตามสบาย ตามสบาย เจริญตามสบายเลย

ไม่หรอก เรื่องถ้าหลวงปู่เจี๊ยะอยู่ ใครอยู่ก็ไม่ออกมาหรอก ถ้าเป็นคุณธรรมนะ คุณธรรมไม่ออกมาหรอก เราไม่รู้ แต่เห็นไหม เขาพยายามจะดึงออกไปเหมือนกัน ไม่หรอก เพราะเรารู้ว่าออกไปแล้วมันไม่จบ เพราะมันตะแบงใจ มันตะแบงไปอย่างนี้ ไม่จบหรอก

แต่ถ้าเป็นสุภาพบุรุษคุณมันจบ ถ้าบัณฑิตๆ คุณนี้ คำเดียวนี้ เหตุผลฟังเหตุผลแล้ว เชื้อ ฟังเหตุผลแล้วผิดถูกว่ากันตามเหตุผล เราเป็นสุภาพบุรุษด้วยกัน สุภาพบุรุษเขาพูดด้วยเหตุด้วยผล ไม่ใช่พาลชน

อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญจ เสวนา คนพาลเขาไม่ให้คบ เขาให้คบบัณฑิต แล้วถ้าบัณฑิตเขาต้องคุยกันด้วยเหตุด้วยผล เราก็พูดบ่อยๆ เห็นไหม นัดมาที่ไหน เมื่อไร บอกได้ทุกเวลา ทุกนาที กูพูดขนาดนี้ แต่ด้วยเหตุผล แล้วถ้าจะพูด พูดกัน ๒ คนไม่ได้ ต้องเอาสื่อมวลชนมานั่งล้อมรอบเลย เพราะออกไปแล้วมันจะตะแบง

โยม : ต้องขอบคุณพระอาจารย์มากเลยนะครับ

หลวงพ่ : นี่มันเห็นมาแต่แรกแล้ว มันไม่ใช่ทั้งนั้นล่ะ เพราะเราก็ฟังหลวงปู่คุณัลมา เยอะ เวลาเราพูดออกไปใหม่ๆ เห็นไหม เขาจะบอกว่าพระสงฆ์นี้ เรียกพระสงฆ์นะ เขา

บอกว่าพระสงฆ์รู้อะไรว่าเขาสอนผิด แล้วพระสงฆ์รู้อะไรว่าหลวงปู่คุณย์สอนถูก เหตุผลนะมันคล้องจองกัน ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ

แล้วเวลาหลวงปู่คุณย์ท่านไม่ได้บอกว่าห้ามคิดห้ามทำทั้งนั้นนะ ท่านถึงบอกให้คิดให้ทำ แต่จังหวะควรคิดควรทำเมื่อไร ควรสงบเมื่อไร ควรใช้ปัญญาเมื่อไรเห็นไหม ท่านพูดของท่านเป็นขั้นเป็นตอน ไปดูสิเรื่องหลวงปู่ฝากไว้ก็ชัดเจน ดูจิตจนจิตเห็นอาการของจิต ดูจิตไปเลย ดูจิตนี้ จิตนี้ จิตของเราเนี่ยมันเหมือนส้ม ส้มเนี่ยมันมีเปลือก

ความคิดเราเหมือนเปลือกส้ม มันเห็นไหมดูจิต ดูจิต จนจิตนี้มันเข้ามาถึงเนื้อส้ม เนื้อส้มเห็นไหม เนื้อส้มสวยอารมณ์ เนื้อส้มกับเปลือกส้มเพราะมันมีชีวิตใช้ไหม มันสัมผัสกัน มันรู้ได้ รับรู้ได้ ความคิดของเรากับพลังงานของเรา ความรู้สึกของเรากับความคิดของเราเนี่ย เวลามันจับต้องกับนี้มันรับรู้ได้ รับรู้ได้เพราะอะไร รับรู้ได้เพราะจิต มันสงบเข้ามา

หลวงปู่คุณย์บอกดูจิตจนจิตเห็นอาการของจิต แล้วพิจารณามัน ไปดูหลวงปู่คุณย์ฝากไว้สิ หลวงปู่คุณย์ฝากไว้ไปอ่านสิ ดูจิตจนจิตเห็นอาการของจิต แล้ววิปัสสนา ใช้ปัญญา มันตื้นๆ มันเรื่องพื้นๆ นะ มันฟังรู้เรื่องหมด ห้ามคิด คิดไม่ได้ คิดผิด ก็ขอนไม้ไผ่ คนทั้งคนทำให้เป็นวัตถุ

เราถึงได้พูดออกไปเรื่อง ถ้าอย่างนั้นเกิดดับ เกิดดับมันก็ดูเสาไฟฟ้า เสาไฟฟ้ามันไม่มีชีวิต เราจะบอกว่าสิ่งที่มีชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิตเราต้องเทียบกัน เราเดือนมาตลอดนะ บางทีเราก็โยนไปคำหนึ่ง โยนไปสังคม อู๊ย กลับมา อ้าว ถ้ายังงั้นก็เหมือนปอเต็กตึ๊ง ปอเต็กตึ๊งดูกายเหมือนกัน ใช่ ปอเต็กตึ๊งเขาไปดูกายก็เหมือนหอมที่ไปผ่าตัดนี้แหละ เพราะปอเต็กตึ๊งมันไปเก็บศพมันได้คะแนนของมัน มันได้ผลประโยชน์ของมัน มันเป็นธุรกิจ

มันไม่ใช่ว่า ไม่ใช่พระไม่ใช่ภิกษุเข้าไปเที่ยวป่าช้า เที่ยวป่าช้าถ้าทำจิตสงบแล้วนี่ เขาให้ดูซากศพ พอไปดูซากศพแล้วหันกลับมาเห็นภาพนั้นใหม่ ถ้าเห็นภาพนั้นแล้วกลับมาที่ที่อยู่นะ ขยายภาพนั้น เห็นภาพนั้นก็จิตเห็นภาพนั้น จิตนั้นเห็นกาย การเห็นกายนะเห็นจากจิต เห็นจากจิตภิกษุเราไปอยู่ป่าช้าให้ดูศพ ให้ดูซากศพแล้วหันกลับมาเห็นภาพนั้นใหม่นี้จิตมันเห็น แต่ถ้าหันกลับมาแล้วเห็นภาพนั้นทำอย่างไรให้จิตสงบให้ได้ก่อนเพราะจิต นี้เพราะสิ่งที่เห็นกายนี้ก็เห็นจากจิตไม่ได้เห็นจากตา

ไอ้เห็นจากตาน้ำมันหมอมันวิชาชีพมันเป็นโลกียปัญญา ไอ้ปอเด็กตั้งนะมันไปเก็บศพนะ มันเถียงโดยเด็ดๆ เห็นไหม เด็กมันก็เถียงว่า ถ้าเราบอกว่าไฟฟ้าเกิดดับ ถ้าเกิดดับเราจะเตือนว่ามันเป็นสสาร เป็นวัตถุ มันไม่ใช่สิ่งมีชีวิต แล้วเขาก็ได้มาว่าอย่างนั้นปอเด็กตั้งเก็บศพ มันดูซากศพ ดูศพมันก็ไม่มีประโยชน์อะไร อ้าว ไอ้นั้นเขาไม่ได้ดูศพ เขาทำธุรกิจ เขาไปเก็บศพ เขาไปส่งโรงพยาบาล เขาได้ค่าหัว ไอ้บ้าเอ๊ย

โยม : คนรู้กับไม่รู้ถ้เถียงกันมันก็ไม่จบ

หลวงพ่ : ไม่จบหรือ ก็อย่างนี้ไง เขาไปเถียงเขาก็ไม่จบ เราถึงบอกว่าออกไปก็ไม่ต้องจบหรือ ไม่จบ นี่หลวงตาครูบาอาจารย์ท่านจะรู้แล้วไม่ใช่ธรรมดา เรื่องอย่างนี้มันเกิดมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล สมัยพระพุทธเจ้าก็มี มหาโจรเห็นไหม อ้าว มึงเป็นอนาคา ไอ้นั้นบอกพระอรหันต์ แล้วก็ไปบอกไอ้โยมนะ นี่ไอ้อนาคา นี้อรหันต์ นี่เขามหาโจร เพราะโจรต้องไปปล้น มหาโจรเขามาให้ถึงที่

โยม : อ้อ ใช่ครับ

หลวงพ่ : พระพุทธเจ้าบอกไว้หมดแล้ว แล้วมันเป็นมหาโจรนะ มันวางแผนขนาดนี้ มึงไปบอกเขาไม่ให้เขามาไหม มันก็ตะแบงไปเรื่อยๆ นี่ มันอยู่ที่ตรงนี้ มันอยู่ที่เขามีความรู้สึกความนึกคิดอย่างไร เราเองพูดเลยนะถ้เป็นเรานะ ภูเก็บของหนีเข้าป่า จบเพราะได้ยังไงมันก็ตาย เพราะหลักฐานมันเยอะมาก

โยม : แต่ไม่ใช่เขาเข้าใจผิดเองหรือเปล่าครับ พระอาจารย์

หลวงพ่ : ถ้เข้าใจผิด ความเห็นผิด หลักฐานขนาดนี้มันพูดกัน ได้ แต่นี้คิดว่าพวกนี้เป็นสังฆกรรมทั้งหมด เพราะพูดพระไตรปิฎกทั้งหมด พูดธรรมะทั้งหมด แต่ที่อย่างทีบอกพวกเอ็ง เขากินข้าว มันเสือกกินอิฐ กินหิน กินทราย กินปูน แล้วมันจะไปลงกันได้ อย่งไรละ พระไตรปิฎกมันตีความหมายไปคนละทางนะ ถ้วันนี้พูดตีนี้้ออกเว็บไซค์ ไอ้พูดอย่างนี้้ออกเว็บไซค์หมด เดียวให้พระเจ้าเช้คก่อน

นี่บางอย่างเราพยายามเช้ค เพราะไม่ยอมออกไปยุ่งกับข้างนอกมาก เราไม่ยอมไปยุ่งจริงๆนะ เราไม่เคยออกจากวัดนี้ไปที่ไหนเลย เว้นไว้แต่ จะบอกว่าไม่ออกไปเลย เดียวจะหาว่าโกหก นี่เพิ่งกลับมาจากหัวหิน เว้นไว้แต่เอาเสบียงไปส่ง เรามีวัดหลายวัด

เราเอาไปส่ง ไปแค่จากวัดสู่วัด ไปดูแลพระเรา แต่เราไม่เคยไปไหนเลย แล้วไม่ออกไปยุ่งกับใครทั้งสิ้น ไม่เคยไปไหนเลย ไม่เคยไปไหนเลย แล้วคุณต้องการไปยุ่งอะไรข้างนอกละ

โยม : ครับพระอาจารย์

หลวงพ่ : โอเค เนาะ

โยม : ครับ